

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

Theseus

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ ΠΑΡΑΛΛΗΛΑ,
Η ΒΙΟΙ ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΙ.

PLUTARCHI PARALLELA, SEU
VITÆ PARALLELÆ,

Id est, Vitæ comparatæ,

THESEI ET ROMULI.

Hermanno (Cruserio 7. C. interprete.

THESEVS.

QUOD faciunt in situ orbis describēdo, Solfi Senecion, historici, qui, si qua cognitionē suam fugiāt, ea extremis tabularum partibus supprimentes, in margine alicubi annotant, vltiores regiones arena & siccitate squalidas ferasq; esse, aut insuperabilem limum, aut Scythica iuga, aut mare congelatiū: id mihi, qui in vitarum comparatarum commentatione tempus percurri, quatenus aspirare verisimilis oratio & consequens veritati potuit historia, liceat de superiorib. dicere, Vltiora, monstrosa & tragica, poētæ & fabularū scriptores depascuntur, neq; vltra fidem obtinent vel certitudinem. Verūm quando Lycurgi legislatoris & Numæ regis vulgauimus historiam, videmur non abs re ad Romulum euasisse, quum tempora illius historia attigerimus. Sed pensanti mihi, *Tali viro* (vt Æschyli verbis utat) *num quis erit comes? quem comparem? quis inuenitur similis?* visum est, illum qui præclaras & decantatas ciuibus frequentauit Athenas, parenti inuictæ & inclyte Romę opponere & comparare. Optandum igitur nobis vt repurgata oratione fabula obtemperet, & historiæ accipiat imaginem. Vbi verò præfractē cōsentaneum contemnet, neq; consortium accipiet verisimilitudinis, ibi candidis mihi opus sit auditoribus, qui placidē origines accipiant. Atq; Romulo videbatur Theseus multis nominibus congruere. Ambo enim incerta orti nec iusta stirpe, fidem acceperunt natalium diuinorum:

Pugnaces ambo, quod certē nouimus omnes:

& coniuncta cum viribus corporis præditi fuerunt prudentia. Vrbes clarissimas, ille Romam condidit, hic cultoribus frequentauit Athenas. Raptor vterq; fœminarum. Neuter domestica incommoda vel inuidiam declinauit familiarem: imò vero sub exitum vitæ offendisse vterq; ciues suos fertur: si, quæ minimè tragicè dicta videntur, ad veritatem faciunt.

ΘΗΣΕΥΣ.

ΣΠΕΡ ἐν ταῖς γεωγραφίαις, ὡς Σόσις Σενεκίαν, οἱ ἰσοεὶ καὶ ἀγαθὸν ἔχοντα τὴν γῆν αὐτῶν τοῖς ἐχάτοις μέρεσι τῶν πινάκων πιεζόντες, οἷσις ἀπαγράφουσιν ὅτι, τὰ δὲ ἐπέκεινα, ἦναι ἀνδροὶ καὶ θηρώδεις, ἢ πηλὸς ἀδηνῆς, ἢ σκυθικὸν κρύος, ἢ πέλαγος πεπηγὸς. ἔτι μοι πᾶσι τῶν βίων τῶν ἀλλήλων συγγραφῶν, τὸ ἐπιπέδον εἰκόπι λόγῳ καὶ βασιμον ἰσοεὶα παραγράφων ἐχρῆσθαι χρόνον διήγοντι, πᾶσι τῶν αἰώνων καλῶς εἶχεν εἶπειν, τὰ δὲ ἐπέκεινα, τερατώδη καὶ βαρβάρη, ποιητῶν καὶ μυθογράφων νέμων, καὶ ἐκέτ' ἐχρῆσθαι ἐδὲ σαφῶς. ἐπεὶ δὲ πᾶσι Λυκέρῳ τῶν νομοθέτων, καὶ Νομῶν βασιλέως, λόγον ἐκδόντες, ἐδδοκῆμεν οὐκ ἀδύνατον εἶναι Ῥωμύλῳ παρὰ θανατοῦμαι, πλησίον τῶν χρόνων αἰσθῆσαι τῆ ἰσοεὶα γεγενῆσθαι. ἀσπῆξι δὲ μοι,

-- τοῖσι δὲ φωνῆ (κατ' Αἰσχύλον) τίς ζυμβήσεται

Τὴν ἀντιπαύω τὰ δὲ τίς φερέγῃος· ἐφάνη δὲ τὸν τῶν καλῶν καὶ αἰοδῆμον οἰκιστὴν Ἀθηνῶν ἀντισητῆται καὶ παρὰ βασιλῆα τῶν πατρῶν τῆς ἀνικητοῦ καὶ μεγαλοδόξου Ῥώμης. εἴη μὲν οὖν ἡμῖν ἐκκαταίεθμον λόγῳ τὸ μυθῶδες ὑποκαθῆσαι καὶ λαβῆσαι ἰσοεὶας ὅσιν ὅπου δὲ ἀδύνατον τῶν πιθανῶν ἀποφραγῆται, καὶ μὴ δὲ χηται τὴν πρὸς τὸ εἰκὸς μίξιν, διγνωμόνων ἀποφραγῆται δευσομέτα, καὶ πρὸς τὴν ἀρχαίαν ἀποφραγῆται ἀποφραγῆται. ἐδδοκῆ δὲ οὖν ὁ ἴσους τῶν Ῥωμύλῳ καὶ πολλὰς ἐν ἀρμότην ὁμοιότητας· ἀμφὸ μὲν ἀνεγῆται καὶ σφῆτιω γῆμοῖνοι, δὲ ἀνεγῆται ἐκ τῶν γεγενῆσθαι

Ἀμφὸ δὲ ἀγχιμητῶν, (τό γε δὴ καὶ ἴδμεν ἀπῆρτες)

καὶ μετὰ τὸ διωκοῦ τὸ αἰνεῖται ἐχρησται. πόλεων δὲ τῶν ὅτι φάμεσθαι ὁ μὲν ἐκπῆται τῶν Ῥωμύλῳ· ὁ δὲ σεωφῆσαι τῶν Ἀθηνῶν. ἀρπαγῆ τῶν γυναικῶν ἐκ τέρῳ πρὸς εἶναι. ἐδδοκῆ δὲ δις τυχῆσαι πᾶσι οἰκεία καὶ νέμειν ἐγένη διεφυγῆσαι· ἀλλὰ καὶ τελευτῆσαι ἀμφοτέρωσι λέγεται τοῖς ἐαυτῶν ἀποφραγῆσαι πολίταις, εἰ πῶν ἦν ἴσα βαρβάρη εἰρήσθαι δδοκῆται ὅτι φησὶ πρὸς ἀνικητοῦ.

A

Θησέως τὸ μὲν πατρῶιον γένος εἰς Ἐρεχθεῖα καὶ τοὺς πατρῶ-
 τοὺς ἀντὶ τῆς αἰχμῆς τῆς Ἰμυρῶος Πελοπίδης ἴω. Πέ-
 λος γὰρ οὐ χρημάτων πλήθῃ μᾶλλον ἢ παίδων μέγιστον
 ἴσχυος τῆς ἐν Πελοποννήσῳ βασιλέων, πολλὰς μὲν ἐκδό-
 μῶνος θυγατέρας τοῖς ἄρχοις, πολλὰς δὲ τῆς πολιτείας
 ἡοὺς ἐγκαταπέρας ἀρχοντας ὧν εἰς ἡρόδοτος Πιτθεὺς
 ὁ Θησέως πάππος, πόλιν μὲν οὐ μάλιστ' αὐτὸν Τροζηνίων
 ὠκισε, δόξαν δὲ μάλιστ' ἀπύτων, ὡς ἀμὴρ λόγιος ἐν τοῖς τό-
 τε καὶ σοφώτατος, ἔχεν. ἴω δὲ τῆς σοφίας ἐκείνης ποιῶντις,
 ὡς εἰκεν, ἰδέα καὶ δυνάμεις, οἷα χρησάμενος Ἡσίοδος δι-
 δοκίμει μάλιστ' αὐτὸν ἐν τοῖς ἔργοις γνωμολογίας, καὶ
 μίαν γὰρ τέττον ἐκείνῳ λέγεισι Πιτθεὺς εἶ,

Μισθὸς δὲ ἀνδρὶ φίλῳ εἰρημῶνος ἀρχίος ἔστω.
 τῆς τοῦ μὲν οὖν καὶ Ἀεισοτέλης ὁ Φιλόσοφος εἰρηκεν. ὁ δὲ Εὐ-
 ρίπιδης, τὸν Ἰππολύτου ἀγροῦ Πιτθεὺς παῖδ' ἰδὲμα παρσι-
 πῶν, ἐμφανῆ τὴν αὐτὴν τὸν Πιτθεῖα δόξαν. Αἰγίε δὲ παίδων
 δεομένη τὴν Πυθίαν ἀελεῖν λέγεισι τὸν Δρυμύμενον χρη-
 σμόν, ἀγακὲλοιο μὲν μνηστῆρα γυναικὶ συγγενέσθαι ἑρὶν
 ἐλθεῖν εἰς Ἀθῆνας· ἐπὶ δὲ τῆς φερέσθαι ἐν δὴ δῆλως δοκῶ-
 σαι. ὅθεν εἰς Τροζίῳ παρῆθ' ἀνεκρίνετο Πιτθεὶ τὴν τῆ
 τῆς φωνῆς, ὅπως ἔχεται,

Ἀσχεδὲ τ' ἀρῆσθαι πόδα, μὲν γὰρ φέρτερον λαῶν,
 Μὴ λύσης ἑρὶν δῆμον Ἀθῶν εἰσαφικέσθαι. ἀδῆ-
 λον οὖν ὅ, τι νοήσας ὁ Πιτθεὺς ἐπέσειν αὐτὸν ἢ διηπάτησε τῇ
 Αἰθρᾷ συγγενέσθαι. συγγενῶν δὲ καὶ ἡοὺς ἐκείνος ὅτι τῇ
 Πιτθεὺς θυγατρὶ συγγενεῖ, καὶ κύνῃ αὐτῷ ὑπονοήσας,
 ἀπέλιπε ζῆφος καὶ πέδιλα, κρύψας ὑπὸ πέδῳ μεγά-
 λῳ, ἐν τῷ ἔχουσαν κριθότῃσιν συμμέσθαι ἐμπελαμῶ-
 νουσαι τὰ κείμενα, φερέσθαι δὲ πρὸς μόνῳ ἐκείνῳ, καὶ ἀγα-
 κελουσίμενος, αὐτὸς δὲ αὐτῆς ἡγήσεται, καὶ λαβὼν ἀνδρὸς
 ἡλικίαν, διωατὸς ἢ τὴν πέτραν αἰσῆσαι καὶ ὑφῆσθαι τὰ κα-
 τὰ φθῆσθαι, πέμπειν πρὸς αὐτὸν ἔχοντα τῶντα μνηστῆρος
 εἰδὸς, ἀλλ' ὡς ἐνεστὶ μάλιστ' ἀνεθάνοντα πόδας, (ἰσχυρῶς
 γὰρ ἐδεδοίκεν τοῖς Πιτθεῖας ὅτι βουλοῦντα αὐτῶν, καὶ
 ἀφ' αὐτῶν ἀπαιδῶν καταφρονουῦντα ἦσαν ἢ πεντήκοντα
 παῖδες ἐκ Πάλλαντος γερνότες) ἀπήλ. τεκνύσης δὲ τῆς
 Αἰθρας ἡοὺς, οἱ μὲν δὲ ἡοὺς ὀνομασθῆναι Θησέως λέγεισι δὲ
 τὴν τῆς γνωμοματῶν ἦσιν οἱ δὲ ὑπερὸν Ἀθῶνσι, παῖδα
 θεμένου τῆς Αἰθρας αὐτὸν. βεβόημον δὲ ὑπὸ τῆς Πιτθεὺς,
 ὅτις αὐτῷ ἔχοντι παιδαγωγὸν ὄνομα Κοπίδῳ, ὃ μὲν γὰρ νῦν
 Ἀθῶνσι μᾶλλον πρὸς τὴν ἡμέραν τῆς Θησέως κελὸν ἐναγι-
 ζοσι· μεμνημένοι καὶ πῶντες πολὺ διακρίτερον ἢ Σιλα-
 νίῳνα ἡμῶσι καὶ Παρρᾶσιον, εἰχόνων Θησέως γραφῆς καὶ
 πλάσας ἡροδοτοῖς. ἔστι δὲ οἷος ἐπὶ τότε τοῖς μελαβαί-
 νοις ἐκ παίδων, ἐλθόντας εἰς Δελφοὺς ἀπαρχεσθαι τὰς
 τῆς κῆρας, ἢ ληθῆναι εἰς Δελφοὺς ὁ Θησέως, καὶ τόπον
 ἀπ' αὐτῆς τὴν Θησέως ἐπὶ νῦν ὀνομασθῆναι λέγεισιν. ἐ-
 κείμενος δὲ τῆς κελῶν τὰ παρῆσθαι μόνον, ὡς περὶ Ὀμηροῦ
 ἔφη τῆς Ἀθῶνσι καὶ τοῦ τῆς κελῶν τὸ γένος Θησέως ὀ-
 νομασθῆναι ἐκείνον. οἱ δὲ Ἀθῶνσι ἐκείμενος παρῆσθαι
 τὸν ἔσθαι τῆτον, οὐχ ὡς Ἀθῶνσι διδάσκοντες, (ὡς ἐνίοι
 νομίζουσι) ὅσθ' ἢ Μυθῶσι ζηλώσαντες, ἀλλ' οἷος πολεμικῶν
 καὶ ἀρχέμαχων, καὶ μάλιστ' ἀπὸ τῶν εἰς χεῖρας ὠτεισθαι
 τοῖς ἐναντίοις μεμαθηκότες. ὡς μὲν περὶ καὶ Ἀρχιλόχου ἐν
 τοῖς τοῖς,

A Thesei genus paternum ad Erechthea & primos
 indigenas, maternum ad Pelopen refertur. Pelops
 enim, non pecunia magis vi quam liberorum,
 plurimum inter alios Peloponnesios polluit reges,
 quod multas filias summis viris collocasset, & fi-
 lios quos habuit multos, principes inferuisset ci-
 uitatibus: ex quibus vnus Pittheus, Thesei auus,
 oppidum non amplum Træzeniorum incolis au-
 xit, habuitq; præ omnibus illius seculi nomen do-
 cti viri & sapientissimi. Erat sapientia illius ea samè
 species & vis, qua Hesiodus vsus commenda-
 tur, præcipuè ex sententiis in libro quem Ope-
 ra appellat. Vnam harum illam ferunt Pitthei
 fuisse,

Sufficiat merces que decernatur amico.

Atque hoc Aristoteles Philosophus quoq; tradit.
 Euripides, dum Hippolytum sacri Pitthei appel-
 lat alumnum, celebrem repræsentat Pitthei exi-
 stimationem. At Ægeο, quum sobolem desidera-
 ret Pythiam perhibent celebratum oraculum edi-
 disse, quæ præcepit ne vllam mulierem prius at-
 tingeret quàm appulisset Athenas. Verum quum
 id præscribere non admodum liquidè videretur,
 Træzenen profectus, retulit Pittheo Apollinis

C sortes: quarum hæc sunt verba,

*Vtre pedem extantem (quo non præstantior alter
 In populo) ne solue prius quam prosper Athenas
 Ingressus fueris.*

Non liquet verò qua mente Pittheus induxerit
 eum, aut circumuenerit, vt se iungeret Æthra: cu-
 ius ille vsus consuetudine, & certior factus concu-
 bitu sibi cum Pitthei filia intercessisse, suspicatusq;
 prægnantem, ensem reliquit ei & calceos, sub in-
 genti abditos saxo, quod sinum habebat ad com-
 plectenda deposita congruentem. Id soli illi quum
 indicasset, præcepissetque si filium ex se edidisset,
 & in ætatem virilem adultus, saxum valeret attol-
 lere & auferre relicta, eum ad se, vt conscio nemi-
 ne, sed quoad eius fieri posset, maximè clam omni-
 bus, mitteret cum depositis, (quippe formidabat
 magnopere Pallantidas, qui insidiis ipsum appe-
 tebant, despiciebantq; propter orbitatem: erant
 autem Pallantis filii quinquaginta) discessit. Edi-
 to ab Æthra filio, alii statim inditum nomen
 Thesea, ex illorum indiciorum positione refe-
 runt: alii, postquam Ægeus eum Athenis adopta-
 uit, quod ἡμεῶν Grace dicitur. Quum educaretur
 à Pittheo, rectorem eum habuisse & prædagogum
 nomine Connidam, cui ad hoc vsque æuum pri-
 die Theseorum, arietem immolant, memoriam
 eius celebrantes & honorantes iustius quàm Si-
 lanionem venerantur & Parrhasium, Thesei i-
 maginum pictores & plastas. Quum solenne et-
 iam tum esset, vt ex pueris qui excedebant, pro-
 fecti Delphos comæ primitias Apollini sacrarent,
 adiit Delphos Theseus, & locum ab eo hac quo-
 que memoria dici Theseam autumant. Tonsum
 fuit autem sinciput eius solum, vt de Abantibus
 memorat Homerus: atque est hoc genus tonsuræ
 Theseis ab illo nominatum. Abantes hunc in mo-
 dum principes tonsi fuerunt, non ab Arabibus (vt
 quorundam fert opinio) docti, neque æmulantes
 Myfos: sed quod bellatores essent, cominusq; pu-
 gnarent, & præter cæteros conferere manus didi-
 cissent cum hostibus, vt hisce versibus testatur
 Archilochus,

*Nec multos sinuant arcus, nec verbera funda
 Torta volant crebro, quum fera bella furens
 Scilicet in campo Mauors contraxit aperto:
 At strictis gladiis flebile fiet opus.
 Huius enim doctos constat certaminis illos,
 Quos Eubœa viros fortis in arma tulit.*

Ne igitur nexum hostibus capillorum præberent, tonfi fuere. Nempe id Alexandrum quoque Macedonem animaduertentem, edixisse aiunt ducibus suis vt barbas Macedonum raderent, quòd anfa sit hæc in præliis promptissima. Porro suppressit aliàs veram Thesei originem Æthra. Rumor autem fuit per Pitthea vulgatus, esse eum ex Neptuno prognatum: siquidem colunt eximie Trœzenii Neptunum, atque est hic tutelaris iis deus, cui primitias frugum libant, & tridentem nummi habent notam. Postquam verò adoleuit, & præter corporis robur eluxit in eo fortitudo, animusq; solidus cum sapientia & prudentia coniunctus, ibi Æthra eum ad saxum duxit, doctoque de suo ortu, auferre iussit paterna insignia, atque Athenas nauigare. Qui saxum subiit, & facile aperuit: verum nauigare abnuit, quanuis essent tuta omnia, auus insuper & mater instarent. Arduum erat enim itinere terrestri commeare Athenas, quòd intutum vndequaq; infestumq; latronibus & facinorosis esset. Nam seculum illud homines edidit manuum strenuitate, pedum pernicitate, & viribus corporum sanè eximios atq; inuictos, sed qui hæcæ naturæ dotes nullam ad rem bonam aut vilem conuerterent, imò arroganti improbitate gauderent, fruerenturque lacertis ad violandum opprimendumque scuitia, feritate, & virium præstantia, quicquid in manus eorum incidebat: pudorem, iustitiam, æquitatem, humanitatem, quasi has timiditate alicuius lædendi, & ne læderentur, formidine plerique homines laudent, nihil attinere ducebant ad eos qui plus possent. Horum Hercules peragrans regiones, excindebat & sustollebat partem, alii delitescentes eo præsentente trepidabant fugitabantque, & abiecti despiciebantur. Verum postquam in calamitatem Hercules incidit, & Iphito cæso recessit in Lydiam, vbi in diuturna hæsit seruitute apud Omphalen, (quam pœnam ipse sibi cædis iniunxerat) res tunc Lydorum magna in quiete erant & securitate. In tractu verò Græciæ suppullulabant & erumpebant de integro scelera, quòd qui ea reprimeret vel coërceret, esset nemo. Erat igitur iter ex Peloponneso terra commeantibus Athenas infestum, latronesque & improbos Pittheus singulos qui essent exponens, & quid patrarent in peregrinos, author erat Theseo mari vt pergeret. At hunc nimitum iam pridem virtutis clam gloria incenderat Hercules, eumque faciebat plurimi, & promptissime aures præbebat qualis esset ille commemorantibus, præcipue iis qui viderant eum & eius factis dictisque interfuerant. Ac tunc omnino teneri se non dissimulabat eodem ardore qui multis ætatibus post tenuit Themistoclem, qui dixit Somniū sibi adimere Miltiadis trophæum: ita illi Hercules stupenti virtutem, & noctu in somnis gesta eius occurrebant, & interdum concitabat æmulatio, stimulatque edere paria agitantem. Erant autem genere quoque propinqui ex confobrinis nati.

τὸν ὁ ζῆλος, καὶ ἀνιρέλιζε, ταυτὰ παρέπειν Διγενούμνον. ἐτύχημον ὃ καὶ γῆρας κρηαιουώτες ἐξ ἀνεψιῶν οἶτες.

A Οὔτοι πολλ' ἐπὶ τόξα τρυμάσεται σὸδὲ θαμειαί
 Σφενδόναι, δὴ τ' αὖ δὴ μῦθον Ἀρης στωάγη
 Ἐν πεδίῳ ξιφῶν ὃ πολύστονον ἕσεται ἔργον.
 Ταύτης γὰρ κείνοι δαήμονες εἰσὶ μάχης
 Δεσπόται Εὐβοίας δρεικλυτοί. ὅπως οὖν μὴ παρέ-
 χριεν ἐκ τῶν τευχῶν ἀπὸ πληθῆν τοῖς πολεμίοις, ἀπεκείρα-
 το. τούτο ὃ ἀμέλει καὶ Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδὸνα ἐνοήσαντα
 φασὶ παρὰ τῶν τοῖς στρατηγῶσι ξυρεῖν τὰ γῆρα τῶν Μακε-
 δόνων, ὡς λαβὴν ταύτην ἐν ταῖς μάχαις οὔσαν παρὰ χρο-
 πάτιον. τὸν μὲν οὖν ἄλλον χρόνον ἔκρυπτεν Αἴθρα τὴν δὴ-
B θηνίαν τὴν Θεσσίαν γῆρας· ἡ δὲ λόγος ὑπὸ τῆς Πιτθίως
 ἐξεδόθη, ὡς ἐκ Προσιδῶνος τεκνωθεῖη. Προσιδῶνα γὰρ Τρο-
 ζιῖται σέβουσι Διφρασίως, καὶ θεὸς οὗτος ἐστὶν αὐτοῖς πο-
 λιόχρος, ὃ καὶ κερπῶν ἀπὸ δέχονται, καὶ τείωνται ἐπίσημον
 ἔργον τὸ νομισματός. ἐπὶ δὲ μείρεσιον ὦν, ἅμα τῆς τοῦ
 σώματος βλάβης διέφευγεν δὴ καὶ καὶ φρόνημα μὲν τοῦ καὶ
 σωέσεως βέβαιον, οὕτως αὐτὸν ἢ Αἴθρα παρὰ τὴν πέτραν
 παρὰ τὴν ἀσπίδα, καὶ φράσσει παρὰ τῆς γῆρας πάλητος,
 ἐκείθεν οὐ φελεῖν τὰ παρὰ σύμβολα, καὶ πλεῖν εἰς Ἀ-
 θῆνας. ὃ τὴν μὲν πέτραν ὑπέδου, καὶ βιάδιως ἀέεσε, πλεῖν
C ὃ ἀπέγνω, καὶ παρ' οὐσίας ἀσφαλείας, καὶ δεομένων τῶν τε πά-
 που καὶ τῆς μητρὸς. χαλεπὸν γὰρ ἡ περὶ πορδύεσθαι τὴν
 εἰς Ἀθῆνας ὁδὸν, σὸδὲν μέερος κατὰ τὸν σὸδὲ ἀκίνδιων ὑπὸ
 ληστῶν καὶ κακουργῶν ἔχουσιν. ὃ γὰρ δὴ χρόνος ἐκείνος ἡγε-
 κεν ἀδελφοῖς, χερῶν μὲν ἔργον καὶ ποδῶν τάχιστα καὶ σωμῆ-
 ράμους (ὡς εἰκοι) ὑπεφύετο καὶ ἀκαμάτοις, παρὰ σὸδὲν
 ὃ τῆ φύσει χρωμάτων ἐπιπέδες σὸδὲ ὠφέλιμον, δὴ ὑπερὶ τε
 χαίρεσθαι ὑπεφύετο, καὶ ἀπολαύοντες τῆς διωάμεως
 ὠμότην καὶ πικρίαν, καὶ τὴν κρατεῖν, βιάζεσθαι πὶ καὶ Διφ-
 φάειν τὸ παρὰ πῆλον. αἰδῶ δὲ καὶ δικαιοσύνην, καὶ ὃ
D ἴσον καὶ τὸ φιλαδέφρον, ὡς ἀπολμία τῶ ἀδικεῖν, καὶ φόβω
 τῶ ἀδικεῖσθαι, τοῖς πολλοῖς ἐπαυνοῦσθαι, σὸδὲν οἰομένων
 παρὰ σὸδὲν τοῖς πλεονέχων διωαμένων. τούτων Ἡρακλῆς
 τοῖς μὲν ἐξέστωτε καὶ αἰρήν παρὰ τῶν, οἱ ὃ λαυτάνοντες ἐ-
 κείνου παρὰ τῶν, ἐπέστωσαν καὶ ἀεδύοντο, καὶ παρὰ τῶν τοῦ
 ταπεινὰ παρὰ τῶν. ἐπεὶ δὲ Ἡρακλῆς ἐξέστωτο συμφο-
 ρῶν, καὶ κείνας Ἰφίον, εἰς Λυδίαν ἀπήγε, καὶ συχρὸν ἐκεί-
 χρόνον ἐδούλασε παρὰ Ὀμφάλη, δίκην τῆ φόνου ταύτην
 ἐπαρῆς αὐτῶν, τότε τὰ μὲν Λυδῶν παρὰ τῶν πολλῶν ἔσαν
 εἰρημῶν ὃ ἀδείας, ἐν ὃ τοῖς παρὰ τὴν Ἑλλάδα τοῖς αὐτοῖς
E ἐξέστωσαν αἱ κακίαι καὶ ἀερέραγισται, σὸδὲν πεισθέντος σὸδὲ
 κατὰ τῶν. ἡ οὖν ὀλέθριος ἢ πορεία τοῖς Ἀθῆνας ἐπε-
 ζῆ βαδίζουσι ἐκ Πελοποννήσου· καὶ τῶν ληστῶν καὶ κα-
 κουργῶν ἐξηγούμνος ἔχουσιν ὃ Πιτθίως ὅποιος εἶη, καὶ ὅποια
 δράν παρὰ τοῖς ξένους, ἐπέσειε τὸν Θεσσίαν κομίζεσθαι Διφ-
 λάτης. τὸν ὃ πάλαι μὲν (ὡς εἰκοι) λεληθῶτος διέχεμεν ἢ δόξα
 τῆς Ἡρακλέους σφραγῆς, καὶ πλεῖστον ἐκείνην λόγον εἶχε, καὶ
 παρὰ τῶν ἀκροατῶν ἐγένετο τῶν διηγουμένων ἐκείνων
 οἶος εἶη, μάλιστα ὃ τῶν αὐτὸν ἐσεσκέτων, καὶ παρὰ τῶν καὶ
 λέγοντι παρὰ τετυχηκότων· τότε ὃ πᾶσι παρὰ τῶν φανερῶς
F πεπονητῶς ὅσων ὑπερὶ χρόνοις πολλοῖς Θεμιστοκλῆς ἐπαγε,
 καὶ εἶπεν ὡς καθόδειν αὐτὸν σὸδὲ ἐπὶ τὸ Μιλιάδου ἔσπαιον·
 οὕτως ἐκείνη τῆ Ἡρακλέους θαυμάζοντι τὴν σφραγῆν, καὶ
 νύκτωρ ὄνειρος ἴσαν αἱ παρὰ τῶν, καὶ μὲν ἡμέρην ἐξέστω αὐ-
 τῶν ὃ ζῆλος, καὶ ἀνιρέλιζε, ταυτὰ παρέπειν Διγενούμνον. ἐτύχημον ὃ καὶ γῆρας κρηαιουώτες ἐξ ἀνεψιῶν οἶτες.

Nanque Græcorum numerari Æacum sanctissimum, & Cychrea Salaminium diuinis honoribus coli apud Athenienses : iam Pelei & Telamonis nulli esse obscuram virtutem. Atqui fuisse Scironem Cychrei generum, Æaci socerum, Pelei autem Telamonisque auum ex Endeide progenitorum, Scironis & Charicles filia. Neque ergo cum deterrimo probabile esse optimos viros societatem coisse generis, vel maxima charissimaque pignora accepisse & dedisse. Verum Thesea narrant, non quum primùm Athenas contenderet, sed post, quum Eleusina cepit de Megarensibus, Diocle, qui in summo magistratu ibi erat, fraude circumuento, tum Scironem interfecisse. Atque in his ea est dissensio. Eleusine Cercyona Arcadem lucta victum oppressit: paulumque progressus Hermione, Damasten Procrusten, dictum, compellens eum vt lectis se adacquaret, sicut hospites ille. His operibus insistebat Herculis vestigiis. Etenim ille quibus ipse petebatur infidis, iisdem pœnas expetens ab inuasoribus, immolauit Busirim. Antæum lucta oppressit. Cygnum, quo cum prouocatus conferuit manus, obtruiuit. Termerum capite incurrentem confecit, a quo Termerium malum ferunt dictum : quippe feriens capite obuios Termerus necabat. Itidem puniebat Theseus improbos, vlciscereturque eos eadem vi qua alios illi, opprimens, admodum suæ improbitatis iustas pœnas pendentes. Quum progressus Cephisum attingisset, certi ex Phryalidarum stirpe occurrentes, salutauerunt eum primi. Quos quum oraret vt expiarent se, illi lustrarunt eum solenni more, hostiisque ad placandos deos immolatis inuitarunt domum, quum nemo ante quicquam humaniter aut hospitaliter in itinere ei fecisset. Octauo tadem die fertur mensis Cronii (quem nunc Hecatombæona dicunt) in patriam venisse. Urbem ingressus, rempublicam offendit tumultu & seditione plenam, res etiam Ægei domi priuatim agras. Nam Medea Corintho profuga, medicamentis Ægea se orbitate pollicita liberaturam, in contubernio eius agebat. Quæ de Theseo quum praesensisset, imprudentem Ægea, ætate grauem, omniaque propter seditionem timentem, perpulit vt illum, tanquam hospitem, inuitatum ad conuiuium, tolleret medicamentis. Theseus, quum ad prandium accessisset, non putauit faciundum vt ipse qui esset, declararet se prior, sed illi volens initium sui cognoscendi præbere, districtum cultrum, quasi carnes quæ appositæ erant, dissecurus ostendit ei. Quo Ægeus statim animaduerso veneni calicem proiecit, filiumque, quum eum interrogasset, salutauit, & aduocata ciuium concione, agnouit, quem propter strenuitatem illi receperunt libenter. Prolapsò poculo venenum effusum dicitur, vbi nunc in Delphinio sepra sunt. Illic enim habebat domicilium Ægeus, atque Hermen, qui ad orientem est fani positus, vocant in Ægei porta. At Pallantidæ, qui ante sperauerant regnum se orbo defuncto Ægeo, occupaturos, vt declaratus Theseus successor eius est, iniquo animo id ferentes regnare adoptatum à Pandione Ægea, neque vlla contingentem Erechthidas cognatione, nunc autem iterum aduenam Thesea & hospitem regnaturum, bellum mouerunt. Partiti copias, alii apertè ex Sphetta

A Αἰακὸν τε γὰρ Ἑλλήνων ὁσιώτατον νομίζεσθαι, καὶ Κυχρῆα ἡμᾶς καθ' ἑχθρὸν Ἀθηνῶσι τὸν Σαλαμῖνον, τὴν δὲ Πηλεῶς καὶ Τελαμόντος ἀδελφὴν ὡς ὁσθένος ἀγνοεῖσθαι. Σκίρωνος τοῦ Κυχρῆως μὲν ἡμέτερος γαμβρὸν, Αἰακὸν δὲ πεντηρὸν, Πηλεῶς δὲ καὶ Τελαμόντος παππῶν, ὅς ἐστιν Ἰδριδὸς γεγονότων τῆς Σκίρωνος, καὶ Χαειλοῦ θυγατρὸς. οὐκ ἔστιν εἰς τὸν κακίον τοῖς ἀρίστοις εἰς χριστιανῶν τὰ ἡμέτερος ἐλθεῖν, τὰ μέγιστα καὶ ἡμιώτατα λαμβάνοντας καὶ δίδοντας. ἀλλὰ Θεοῦ φασι, οὐχ ὅτι ὁ παρῶν ἐβιάσθη εἰς Ἀθῆνας, ἀλλ' ὕπερ, Ἐλευσινὰ τε λαβὼν Μεγάρων ἐχόντων, τὸν ἀκροσάμνον Β Διοκλέα τὸν ἀρχόντα, καὶ Σκίρωνος ἀποκτείναντα. ταῦτα μὲν οὖν ἔχει τοιαύτας ἀπίλογίας. ἐν δὲ Ἐλευσίνι Κερκύονα τὸν δὲ Ἀρχαδίας καὶ Παλαίχλας ἀνείλε· καὶ μικρὸν παρελθὼν, Δαμάστω ἐν Ἐρμίονι τὸν Περικράτην, ἀναγκάσας αὐτὸν ἀπιστοῦ τοῖς κλητῆσιν, ὡς περ τοῖς ξένοις ἐκείνος. ἔπαρθε δὲ ταῦτα μιμουμένους τὸν Ἡρακλέα. καὶ γὰρ ἐκείνος οἷς ἐπεβούλευετο ἔσποις ἀμυυόμενος τοῖς παρεπιχθουμένοις, ἔθυσεν τὸν Βούσιον, καὶ κατεπάλασε τὸν Ἀντίον, καὶ τὸν Κόκκον κατεμονομάχησεν, καὶ τὸν Τέρμερον συρρήξαντα τὴν κεφαλὴν ἀπέκτεινεν. ἀφ' οὗ δὴ καὶ τὸν Τέρμερον κακὸν ὀνομασθῆναι λέγουσι. παρῶν γὰρ (ὡς εἶπεν) κεφαλῆν περὶ ἐπιχθονίας τὸν Τέρμερον ἀπάμυνεν. οὕτω δὴ καὶ Θεοῦ καλῶν τὸς πομπῆς ἐπέστηλθεν, οἷς μὲν ἐβιάσθη τοῖς ἄλλοις, ὡς ἐκείνος καὶ ἐβιάσθη τοῖς, ἐν δὲ τοῖς ἔσποις τοῖς ἐαυτῶν ἀδικίας τὰ δίκαια παρῶντας. παρῶν δὲ αὐτῶν καὶ ἡμιώτατα τὸν Κηφισὸν ἀδρῆς ἐκ τῆς Φυαλιδῶν γένουσι ἀπὸ τῆς ἀδρῆς ἡσάσθη παρῶν, καὶ δεομένου καταρδύσαι, τοῖς νεομυυόμενοις ἀγίσαντες, καὶ μελίχρα θυσαυτες εἰστάσαν οἴκῳ, μηδὲν ἄλλο παρῶν αὐτῶν φιλαίθετον καθ' ὁδὸν ἐπιχθονίας. ἡμέτερος μὲν οὖν ὄνομα λέγεται Κερδίου μίμνος (ὅν νῦν Ἐκατομβῆονα καλοῦσι) κατελθὼν καὶ ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν πόλιν, ἔβρε τὰ τε χριστὰ Ἰασηρῆς μετὰ καὶ διχοφροσύνης, καὶ τὰ παρῶν τὸν Αἰγέα καὶ τὸν οἶκον ἰδὲ νοσοῦντα. Μήδεια γὰρ ἐκ Κορίνθου Φυρῶσα, φαρμακίς ἡσάσθη τὸν ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς Αἰγίας, σιωπῶντα αὐτῶν. παρῶν τὸν ὄνομα τῆς Θεοῦ αὐτῆς, τῆς δὲ Αἰγίας ἀγνοεῖσθαι, οἷος δὲ παρῶν τῆς καὶ φοβουμένου πῆματα ἀφ' οὗ τὴν ἐπίπῃν ἐπέσει αὐτὸν, ὡς ξένον ἐστῶντα, φαρμακίς ἀεληθῆν. ἐλθὼν οὖν ὁ Θεοῦ ἐπὶ τὸν αἶμα, ἐκ ἐδδύμαζε παρῶν αὐτὸν ὅτις εἶπεν, παρῶν, ἐκείνῳ δὲ βουλόμνος ἀρχὴν ἡσάσθη τῆς ἀνδρείως παρῶν τῆς ἀρχῆν τῆς ἀσάσθη τῆς μάχαρτος ὡς ταῦτα τέρμων, ἐδεικνυεν ἐκείνῳ. Ἰαχὺ δὲ καταμαθὼν ὁ Αἰγίς, τὴν μὲν κύλικα τῆς φαρμάκου κατέβαλε, τὴν δὲ ἡμίονα ἀκακίαν, ἡσάσθη, καὶ σιωπαζῶν τοῖς πολίταις, ἐγνώριζεν, ἡδὲως αὐτὸν δεχομένου ἀφ' οὗ τὸν ἀνδραγαθίας. λέγεται δὲ τῆς κύλικος πεσοῦσθαι, ἐκ χυθῆναι τὸ φάρμακον ὅπου νῦν ἐν Δελφίνῳ τὸ παρῶν τῆς ἐστίν. ἐν ταῦτα γὰρ ὁ Αἰγίς ἀφῆκε καὶ τὸν Ἐρμίον, τὸν παρῶν τῆς ἱεροῦ καλοῦσιν ἐπὶ Αἰγίως πύλας. οἱ δὲ Παλαίδια παρῶν μὲν ἡλπίζον αὐτῶν τὴν βασιλείαν κατέβη, Αἰγίως ἀπὸ τῆς τε

Erasmus Palmer.

ἐξώρην ἐπὶ τῷ ἄστυ μὲν τῶ πατρὸς, οἱ δὲ Γαργητοὶ κρύφα-
 τες ἐαυτοὺς ἐν ἠδρόνῳ, ὡς διχόθεν ἐπισησόμενοι τοῖς ὑπενα-
 πτοῖς. ἡ δὲ κήρυξ μετ' αὐτῶν αἴηρ Ἀγνούσιος, ὄνομα Λεῶς.
 οὗτος δὲ ἐξήγειλε τὰς Ἐπειοὺς τὰ βεβουλημένα τοῖς Πάλλαντι-
 δας, ὃς δὲ ἐξείφθη ἐπιπεσὼν τοῖς ἐν ἠδρόνῳ, πρὸς τὰς διέφθη-
 ρεν. οἱ δὲ μὲν τῶ Πάλλαντος πυρόμενοι, διεσπάρησαν. ὁ κ
 πύτου φασὶ τὰς Πάλλαντων δὴ μὴ πρὸς τὸν Ἀγνούσιον
 ἐπιγαμίαι μὴ εἶναι, μηδὲ κηρύττεσθαι πύπυρον παρ'
 αὐτοῖς Ἀχέουτε Λεῶς. μισοῦσι γὰρ τοῦτομα ἄρα τὴν παρ-
 δοσιαί τῶ ἀνδρός. ὁ δὲ Ἐπειὸς ἐνεργὸς εἶναι βουλόμενος,
 αἶμα δὲ καὶ δὴ μακροῦν, ἐξήλθεν ἐπὶ τῷ Μαραθωνίῳ τῶ
 ἔργῳ, ὅσα ὀλίγα παρ' ἑαυτῶν τοῖς οἰκίῃσι τὴν Τετραπόλιν
 παρ' ἑαυτῶν, καὶ χηρῶσάμενος ἐπεδείξατο ζῶντα, ἄρα τῶ ἄ-
 ρεως ἐλάσας, εἶτα τὰς Ἀπόλλωνι τὰς Δελφίνας κατέθυσεν. ἢ
 δὲ Ἐκάλῃ, καὶ τῶ πατρὶ μυθολόγημα τῶ ξενισμοῦ καὶ τῶ
 ὑποδοχῆς, εἰς μὴ πάσης ἀμοιβῆς ἀληθείας. ἔθρον γὰρ Ἐκα-
 λήσιον οἱ πέριξ δῆμοι σκυλιόνας Ἐκάλῃ Διὶ καὶ τῶ Ἐκάλῃ
 ἐτίμων, Ἐκαλίῳ ὑποκροῖσόμενοι, ἄρα τῶ κακίῳ νέον
 οἴσθαι χημίδῃ τῶ Ἐπειῶν ξενίζουσαν, ἀσπασαδὴν παρ' ἐσθ-
 κῶς, καὶ φιλοφροσύνην τοῖς ὑποκροῖσμοῖς. ἐπεὶ δὲ ἦν ἔλατο
 μὲν ὑπὸ αὐτῶ τὰς Διὶ βαδίζοντος ἐπὶ τῶ μάλῃ, εἰ σὺς
 παρ' ἑαυτοῦ, ἦσθαι, ἀπέθανε δὲ πρὸς ἐκείνῳ ἐπὶ τῶ ἔργῳ,
 τῶ εἰρημίας ἀμοιβῆς τῆς φιλοξενίας τῶ Ἐπειῶν κελύσαν-
 τος, ὡς Φιλόχορος ἰσόρηκεν. ἐλίγω δὲ ὑπερὸν ἦσαν ἐκ Κρήτης δὲ
 τρεῖσι οἱ τὸν δασμὸν ἀπάζοντες. Ἀνδρόγεω γὰρ πατρὶ τὴν
 Ἀθικῶν ἀποθανῆν δόλω δόξαντος, ὅτε Μίνως πολλὰ κακὰ
 πολεμῶν εἰργάζετο τοῖς ἀδελφοῖς, καὶ τῶ δαμνόνιον ἔφθη-
 ρε τὴν χώραν. ἀφορία τε γὰρ καὶ νόστος ἐπέσκηψε πολλή, καὶ
 ἀπέθανον οἱ ποταμοὶ καὶ τῶ θεοῦ παρ' ἐσθλῶς ἰλασαμέ-
 νοις τῶ Μίνω καὶ ἄλλα γαῖα, λωφῆσιν δὲ μύθῳ, καὶ τῶ
 κακῶν ἔσθθαι παύλας, ἐπικηρυκτοσάμενοι καὶ δεηθέντες
 ἐποίησαν σιωπῆρας, ὡς τε πέμπειν δι' ἐνεία ἐπὶ δασμὸν
 ἠήθους ἐσθθαι καὶ παρ' ἑαυτοῖς ἔσθθαι, ὁμολοῦσι οἱ πλεί-
 στοι τῶ συγγραφῶν. τοῖς δὲ παῖδας εἰς Κρήτιν χημίζ-
 ομενοι ὁ μὲν τραγικῶτατος μῦθος ἀποφάνει τῶ Μίνω τῶ
 ἐπὶ τῶ Λαβυρίνθῳ ἄρα φθέρῃ, ἢ πλαναμένοις αὐτοῖς, καὶ
 τυχεῖν ἐξ ὁδοῦ μὴ διωαμένοις, ἐκεῖ κατὰ δὴσθθαι. τὸν δὲ
 Μίνω τῶρον (ὡς περὶ Εὐειπίδης φησὶ) σύμμικτον εἶδος καὶ
 ἀποφῶλιον βρέφος γενέσθαι, καὶ τῶ μὲν μεμῆσθαι καὶ βε-
 πὸ διπλῆ φύσει. Φιλόχορος δὲ φησὶ οὐ τῶτα συγγραφῆν
 Κρήτας, ἀλλὰ λέγειν ὅτι φερεται μὲν ἡ δὲ Λαβυρίνθος, οὐδὲν
 ἔχον κακὸν ἀλλ' ἢ τῶ μὴ ἀφουγῆν τοῖς φυλακτομένοις.
 ἀγῶνα δὲ ὁ Μίνως ἐπὶ Ἀιδρόγεω γυμνικὸν ἐποίησε, καὶ τοῖς
 παῖδας ἀθλα τοῖς νικῶσιν ἐδίδου, τῶς ἐπὶ τῶ Λαβυρίνθῳ
 φυλακτομένοις. ἐνεία δὲ τῶ παρ' ἑαυτοῖς ἀγῶνας ὁ μέγιστον
 παρ' αὐτῶ διωαμένος τότε καὶ φερεται, ὄνομα τῶ τῶ
 αἴηρ ὅσα ἐπιφάνης καὶ ἡμερος τῶ ἔργον, ἀλλὰ καὶ τοῖς παῖσι τῶ
 Ἀθηνῶν παρ' ἑαυτοῖς καὶ χαλεπῶς παρ' ἑαυτοῖς μένος.
 Ἀριστοτέλης δὲ καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῶ Βοηθῶν πολιτεία δὴσθθαι ὅτι
 νομίζον ἀγαρεῖα τῶς παῖδας ὑπὸ τῶ Μίνω, ἀλλὰ δὴσθθαι
 ἐπὶ τῶ Κρήτι κατὰ γαῖα, καὶ ποτε Κρήτας διχῶν πα-
 λαμαὶ ἀποδιδόντας, ἀδελφῶν ἀπαρχῶν εἰς Δελφῶς ἀπο-
 σελῆν τοῖς δὲ περὶ τοῖς ἀγαμῶντας ἐκείνοις ἐκείνων
 σιωπῆσαι. ὡς δὲ ὅσα ἦσαν ἰχθυοὶ φέρεται ἐαυτοῖς αὐτοῖς,
 his qui mittebantur, mistam illorum sobolem vnà emigrasse. Qui cum victum ibi quærere non valent,

A urbem cum parente petierunt, pars in Gargetto
 in insidiis occulti confederunt, ut utrinque in
 inimicos coorituri. Erat caduceator in cætu il-
 lorum Agnufius Leus nomine. Hic detulit ad
 Thesea consilia Pallantidarum, qui repente infi-
 diatores adortus, cunctos oppressit. Ea re nun-
 ciata Pallantis cohors dissipata est. Inde aiunt
 Pallanzorum curix cum Agnufius connubium
 non esse, neque pronunciari ex illorum more,
 Audite Leus, quæ dictio populum significat: nam
 ob illius prodicionem est nomen hoc its execra-
 bile. Porro Theseus ne torpesceret ocio, simul
 auram popularem captans, perrexit in taurum
 Marathonium, qui non parum negotii Tetra-
 polim incolentibus præbebat. Hunc captum
 exhibuit, viuumque egit per urbem. inde cum A-
 pollini Delphinio immolauit. Hecale & quæ de
 illa fabula hospitii & conuiuii commemoratur,
 non omnino apparet ex vano esse. Sacrum He-
 calesium circumiecti populi concilio indicto Io-
 ui Hecalo faciebant, & Hecalen colebant, di-
 minutiuo nomine Hecalenen appellantes: quòd
 illa quoque iuuenem admodum hospitio exci-
 piens Thesea, senum more salutasset & blanda
 fuisset ei diminutis nominibus. Quæ quia pro
 eo ad pugnam progrediente, si sospes reuertisset,
 Ioui vouerat hostias, diem autem suum ante il-
 lius reditum obierat, hæc retulit hospitalitatis
 Thesei iussu præmia, ut Philochorus tradidit.
 Paulò post aderant tertio ex Creta, qui vestigal
 accepturi erant. Ac cum Androgeus in Attica
 dolo diceretur peremptus, Minoa multas cla-
 des bello intulisse incolis, ac deos regionem fœ-
 dasse: sterilitatem enim & morbum passim in-
 cubuisse, ac flumina exaruisse. Cum autem præ-
 cepisset Apollo, si Minoa placassent & fuissent
 cum eo reconciliati, diuinam iram constitutam,
 requiemque fore malorum: hos missis legatis cum
 suppliciiis fœdus fecisse, ut tributum nouem annis
 mitterent septenos impuberes adolescentes, toti-
 demque virgines. Id fere conuenit inter scripto-
 res. Pueros in Cretam deportatos horrendissima
 fabula iactat in Labyrintho Minotaurum pere-
 misse, vel vagantes nec inuenire valentes exitum,
 ibidem mortuos: Minotaurum, ut ait Euripides,
 fuisse

Mixtum genus puerumque monstrificum simul
 Gemina ex natura hominisque taurique editum.

E. Cretenses Philochorus author est hæc inficias
 ire, ac dicere custodiam Labyrinthum fuisse,
 quæ nihil mali, nisi quòd non valent in-
 de effugere custoditi, haberet: Minoa, in An-
 drogei memoriam ludos gymnicos fecisse, vi-
 ctoribusque præmio dedisse pueros, qui tunc
 in Labyrintho asseruabantur. Vicisse prioribus
 ludis cum, cuius erat id temporis prima
 apud illum autoritas, & ducem belli nomine
 Taurum, feris & duris hominem moribus,
 qui pueros Atheniensium superbè & crudeli-
 ter haberet. Ipse quoque in Bottiazorum repub-
 Aristoteles fatetur à Minoe non arbitrari se,
 interfectos fuisse pueros, sed mercenariam
 vitam agentes in Creta consentisse: ac Cre-
 tentes aliquando ad vetera persoluenda vota ho-
 minum misisse primitias Delphos, atque cum

in Italiam transmisisse primum, atq; illic sedes circa Iapygiam collocasse: inde rursus delatos in Thraciam & dictos Bottixos. Quapropter Bottixorum virgines per certa sacra accinere: Pergamus Athenas. Et reuera graue videtur, exercere cum ciuitate quæ linguam habet & literas, inimicitias. Etenim audiuit perpetuo male Minos, & in theatris Athenis proficissus est: neque ei vel Hesiodus profuit, summum Regem. vel Homerus, Iouis appellans discipulum: verum præualentes tragici, magna cum ex pulpito & scena macula vt trucem & ferum asperere. quamuis Minoa ferant regem & legislatorem, iudicem Rhadamanthum fuisse, & iuris ab eo sanciti custodem. Vt ergo tempus tertii tributi adfuit, & vocandi in sortem erant patres, qui impuberes liberos habebant, recruduerunt querelæ in Ægea, ciuium lugent um atq; indignantium omnium, illum authorem in societatem vnum non venire pœnarum: sed qui regnum in nothum transtulisset & hospitem filium, ipsos nihil labore in iustorum solitudine liberorum & orbitate relinquere. Angebant hæc Thesea, qui vt æquum bonum agnosceret & in confortium veniret fortunæ publice, semetipsum obtulit, extra sortem se adiungens. Ac cæteri quidem spiritus eius obstupuerunt & commendauerunt ciuilitatem. Ægeus vero cum precibus & obsecrationibus agens immotum videret & inflexibilem, alios pueros sorte duxit. Hellenicus refert non sorte ductos pueros puellasq; ciuitatem misisse, sed Minoa delegisse præsentē, ac Thesea omnium cepisse primū præfinita lege. Præfinitum aut fuisse, vt nauē præberent Athenienses, & impositi impuberes nulla secum ferentes arma bellica cum illo nauigarent, sublatoque Minotauro finem fore pœnæ. nam ante nulla spes suberat salutis. Hinc nauem cum atro velo vt in certam perniciem mittebant. Tunc vero cum parentem Theseus confirmaret, & dormiturum se iactaret Minotaurum: aliud velum gubernatori Ægeus candidum dedit cum præcepto, vt in reditu sospite Theseo attolleret candidum, alias nauigaret cum atro & signum cladis ederet. Simonides negat candidum ab Ægeo datum, sed puniceum velum ilicis eximix virescentis floretinctum liquido: atque id insigne dedisse eorum salutis. Nauis gubernator Amarsyadas erat Phereclus, vt refert Simonides. Philochorus ab Sciro ait ex Salamine Thesea gubernatorem Naufitheum accepisse, & Phæacen proræ rectorem, quod nōdum Athenienses rem maritimam tractarent: etenim fuisse vnum ex impuberibus Menesthea Sciri ex filia nepotem. His astipulantur Naufitheus, & Phæacis posita in Phalero à Theseo apud Scironis fanum monumenta. Ac solennia Cybernesia in honorem horum tradit agi, quasi dicas Gubernatoria. Sorte ducta cum accepisset ex Prytaneo Theseus eos quorum nomina exierant, profectus in Delphinion supplicia Apollini pro iis posuit. Ea ramus erant sacra oleæ candida reuinctus lana. Votis nuncupatis sexto die mensis Munychionis, quo die adhuc virgines Delphinion mittunt ad placandos deos, descendit ad mare. Fama est, Apollinem Delphicum ei dictionem dedisse,

A *πρωτον μὲν εἰς Ἰταλίαν Διὰ πειρήσας, καὶ εἰς κατὰ κείναι περὶ τὴν Ἰαπυγίαν. ἔπειθεν ἢ αὐτὸς εἰς Θράκην κομισθῆναι, καὶ κληθῆναι Βοηθῆαιος. διὲ τὰς κόρας τῶν Βοηθῆαιων θυσιῶν πᾶσι τελοῦσας ἐπ' ἀδελφῶν, Ἰωμῶν εἰς Ἀθῆνας. ἔοικε γὰρ ὄντως χαλεπὸν εἶναι φωνῶν ἐχρύση πόλει καὶ μουσῶν ἀπερῆσθαι. καὶ γὰρ ὁ Μίνως αἰεὶ διετέλει κακῶς ἀκρῶν καὶ λαιδουρῶν ἐν τοῖς Ἀθηναίοις θεάτροις· καὶ οὔτε Ἡσίοδος αὐτὸν ὤνησε, βασιλεύσαντα, οὔτε Ὀμηροῦ ὁμοίαν Διὸς προσεγγίζοντας ἀλλ' ἔπι κρητήσαντες οἱ βραγχίαι, πολλὴν δ' ἀπὸ τῆς λογείας καὶ τῆς σκηπτικῆς ἀδούξιαν αὐτῶν κατεπέδασαν, ὡς χαλεπὸν καὶ βία καὶ γμομῶν. καὶ τοὶ Φασὶ τὸν μὲν Μίνω, βασιλέα καὶ νομοθέτην· δικαστὴν δὲ τὸν Ραδάμυρην εἶναι καὶ φύλακα τῶν ὠρισμένων ὑπὸ ἑκείνου δικῶν. ἐπεὶ δὲ οὗτω κατὰ τὴν ὁρὴν ὁ χρόνος τῆς τριπυδασιῶν, καὶ παρέχον ἔδει τοῖς πατέρας ὅτι τὸν κληθῆναι οἷς ἦσαν ἡγήτορες παῖδες, αὐτὸς ἀνεφύοντο ὡς Αἰγεί Διὰ βολαί πρὸς τοῖς πολίταις, ἰδουρῶν καὶ ἀγροακτωῶν ὅτι πρῶτων αἴπος ὦν ἑκάστος, ὅθεν μέρος μετέχει τῆς κολλήσεως μόνος, ἀλλ' ὅτι νόθω καὶ ξένω παρὰ τὴν ἀρχὴν πεποιημένος, αὐτοῖς*

C *πρωτῶν γνησίων ἐρήμοις καὶ ἀπαμδας ἀπολειπομένους. ταῦτ' ἦν ἡνία τὸν Θησέα, καὶ δικῶν μὴ ἀνελεῖν, ἀλλὰ κρινανεῖν τῆς τύχης τοῖς πολίταις, ἐπέδωκεν ἑαυτὸν αἰὲν κληρῶν προσελθῶν. καὶ τοῖς μὲν ἄλλοις τὸ, τε φρόνημα θαυμαστὸν ἐφάρτη, καὶ δὲ δημοτικὴν ἠγάπησαν· ὁ δὲ Αἰγείος, ἐπεὶ δεομένης καὶ κατὰ κείναι, ἀμεταπειστον ἔωρε καὶ ἀμετατρεπτον, ἀπεκλήρωσε τοῖς ἄλλοις παμδας. Ἑλλάδικος δὲ Φησιν οὐ τοῖς ἀρχόντας ἀπὸ κληρῶν καὶ τὰς λαχούσας ἐκπέμπειν τὴν πόλιν, αὐτὸν ἢ τὸν Μίνω πρὸς ἀγνομήτων ἐκλέγεσθαι, καὶ τὸν Θησέα πάντων ἐλέασθαι πρῶτον ὅτι τοῖς ὀλεσθεῖσιν. ὠρισμένον δὲ εἶναι, τὴν μὲν ναῦν Ἀθῆναιος παρέχον, ἐμβαίοντας ἢ πλεῖν σὺν αὐτῶν τοῖς ἡγήτορες, μηδὲν ὄπλον εἶναι ὅτι φερομένους. ἀπὸ λουρῶν ἢ τῶν Μινωτῶν, πέρους ἔχον τὴν πεινήν. πρῶτον μὲν οὐδὲμία σωτηρίας ἐλπίς ὑπὲρ κείτω· διὲ καὶ μέλας ἰστον ἔχουσαν, ὡς ὅτι συμφορὰ πρῶτον ἦλθε, τὴν ναῦν ἐπεμπον. τότε ἢ τῶν Θησέως τὸν πατέρα θαρρῶντος καὶ μεγαληρωμῶτος ὡς χρώσεται τὸν Μινωτῶν πρῶτον, ἔδωκεν ἔτερον ἰστον λευκὴν ὡς κυβερνήτη, κελύσας ὑποσφραγίσθαι σωζομένου τῶν Θησέως, ἐπάρασθαι δὲ λευκὴν εἰ ἢ μὴ, τὰ μέλας πλεῖν, καὶ ἀποσημαίνει τὸ πάθος. ὁ ἢ Σιμωνίδης οὐ λευκὴν φησὶν εἶναι) ὁ δὲ δὸν ὑπὸ τῶν Αἰγείων, ἀλλὰ φοινίκων ἰστον ὑπὲρ πεφυρμένον κρινῶν αἰεὶ ἐρεθάλμου· καὶ τούτο τῆς σωτηρίας αὐτῶν ποιήσασθαι σημείον. ἐκύβερνα ἢ τὴν ναῦν Ἀμύρσάδας Φέρεκλος, ὡς φησὶ Σιμωνίδης· Φιλόχορος δὲ πρὸς Σίριον φησὶν ὅτι Σαλαμῖνος τὸν Θησέα λαβεῖν κυβερνήτην μὲν, Ναυσίθεον, πρῶτον ἢ, Φαίακα, μηδὲ πῶς τῶν Ἀθῆναιων προσεχόντων τῆς θαλάσσης. καὶ γὰρ εἶναι τῆς ἡγεῶν ἕνα Μειέσθω Σίριον θυγατρῶν. μὲν τυρεῖ ἢ πύπτις ἠρώα Ναυσίθεου καὶ Φαίακος, εἰσαμῶν Θησέως Φαληροῖ πρὸς τὰς τῶν Σίριων ἱερῶν, καὶ τὴν ἑορτὴν τὰ κυβερνήσια φησὶν ἐκείνοις τελεῖσθαι. γμομῶν καὶ τῶν κληρῶν, πρὸς λαβῶν τοῖς ἀρχόντας ὁ Θησείος ἐκ τῶν κρητῶν, καὶ παρελθὼν εἰς Δελφίον, ἔθηκεν ὑπὸ αὐτῶν ὡς Ἀπόλλωνι τῆς ἱερωῆς.*

ἐλαίας ἐρεῖα λευκῶ κατεπεμμένους. διὲ κληρῶν δὲ κατεβαίνειν ἕκτη μηνὸς ὅτι θαλάσσαν ἰσαμῶν Μουουχίωνος, ἢ καὶ νῦν ἐπὶ τὰς κόρας πέμπουσι ἰλασθῆναι εἰς Δελφίον. λέγεται ἢ αὐτῶν τὸν μὲν ὅτι Δελφοῖς ἀνελεῖν θεόν,

Αφροδίτην καθηγεμόνα ποιήσας, καὶ παρὰ κελύφην σιωπέμπο-
 ρον θυοῦν ἢ παρὲς θαλάσσης τὴν ἀγρὰ θήλειαν ἔσαν, αὐτομά-
 τως τρέφον ἡμέας. εἰς δὲ καλεῖσθαι τὴν θεὸν Ἐπιτραγίαν.
 ἐπεὶ δὲ κατέπλευσεν εἰς Κρήτην, ὡς μὲν οἱ πολλοὶ γράφοισι
 καὶ ἄδοισι, παρὰ τῆς Ἀειάδης ἐραδείσης, ὃ λίνον λαβῶν,
 καὶ διδάχθεις ὡς ἔστι τῆ λαβυρίθου τοῖς ἐλιγμοῖς διεξελθῆν,
 ἀπέκτεινε τὸν Μινώταυρον, καὶ ἀπέπλευσε πρὸς τὴν Ἀειάδην
 αἰαλαβῶν καὶ τοῖς ἡίοις. Φερεκύδης δὲ καὶ τὰ ἐδάφη τῆς
 Κρητικῶν νεῶν φησὶν ἐκχεῖναι τὸν Θησέα, πρὸ δὲ ὧν ἄφαι-
 ροῦ μὲν Δημόν δὲ καὶ τὸν ταῦρον αἰαρεθῆναι φησὶ τὸν τῆ
 Μίνω στρατηγὸν, ἐν δὲ λιμνῇ Διφναυμαχουῦντα τῆ Θη-
 σέως ἐκπλεοντος ὡς δὲ Φιλόχορος ἰσόρηκε, τὸν ἀγῶνα τῆ
 Μίνω σιωπελοῦτος, ὅτι δόξος ἂν ἀπὸ μὲν πάλιν νική-
 σαι, ὁ ταῦρος ἐφθονεῖτο. καὶ γὰρ ἡ δύναμις αὐτῶ Διφ-
 νῶν ἔσπον ἡ ἐπαρῆς, καὶ Διφολιῶ εἶχε ὡς τῆ Πασιφάη
 πλησιάζων. εἰς δὲ τῆ Θησέως ἀξιοῦτος ἀγωνίσασθαι,
 σιωπελοῦτος ὁ Μίνω. ἔστι δὲ ὅπως ἐν Κρήτῃ θεῶν καὶ
 τῶν γυναικῶν, Ἀειάδην παρῶσα, παρὲς τε τὴν ὄψιν ἔξε-
 πλάγη τῆ Θησέως, καὶ τῆ ἀθλοῖν ἐθαύμασε πρῶτον κρη-
 τήσαντος, ἡδὲ τῆ καὶ Μίνω, μέγιστα τῆ ταῦρος καὶ πα-
 λαμαδέιτος καὶ παρὰ πηλακιδεῖτος, ἀπέδωκε τῶ Θησεί τοῖς
 παῖδας, καὶ αἶνε τῆ πόλει τὸν δασμόν. ἰδίως δὲ πῶς καὶ
 παρὰ τῶν οἰκιστῶν ἀπὸ τῆ Κλειδήμου ἀπὸ τῆ Κλειθῆ, αἰῶν ἔσπον
 ζεξάμωτος ὅτι δόγμα κρητὸν ἡ Ἑλλήνων μηδεμίαν ἐκ-
 πλῆν τειρῆ μηδαμῶτεν αἰδρῶν πέντε πλείους δεχομέ-
 νην. τὸν δὲ ἀργῆ τῆς Ἀργεῖς Ἰάσωνα μόνον παρὰ πλεῖν,
 ἔξείργε τῆ θαλάσσης τὰ ληστῆρα. Δαίδαλου δὲ πλείω
 φησὶ τὸν εἰς Ἀθῆνας, Μίνω παρὰ τὰ δόγμα καὶ μακρῶς
 ναυσιδιώων, παρὰ χημῶνος εἰς Σικελίαν ἀπὸ τῆς Κρήτης, καὶ κεί-
 κατέφρασε τὸν βίον ἐπεὶ δὲ Δουκαλίον ὁ ἦν αὐτῶ πολέμι-
 κῶς ἔχων παρὲς τοῖς Ἀθηναίοις, ἐπεμψεν ἐκ διδοῦναι Δαίδα-
 λον αὐτῶ κελύφην, ἢ τοῖς παῖδας ἀποκτεῖν ἢ ἀπολαῖν οἷς ἔ-
 λαβὼν ὁμήρης ὁ Μίνω. πούτω μὲν ἀπεκρίνατο παρὰ τῶ. ὁ δὲ
 Θησεῖ, παρὰ τὸν μὲν ἀεψιὸν οἷα Δαίδαλον, καὶ κείνῳ καὶ
 γῆρος παρὰ τῆ Κρήτης, μὲν ὅτι Μερῶπης τῆς Ερεθῆως, αὐτὸς
 ναυπηγῆσαι ἐπέβαλλετο, τὴν μὲν ἐν Θυμαρῶν αὐτῶ μα-
 κραῖ τῆς ξενικῆς ὁδοῦ, τὴν δὲ Διφ Πιτθῶς ἐν Τερεζῶνι,
 βουλόμωτος λαοθάειν. γῆρο μὲν ἔσπον, ἔξείπλευσε,
 τὸν τε Δαίδαλον ἔχων καὶ φησὶ τὸν ἐκ Κρήτης καθηγεμό-
 νας, ὁ δὲ τῆ παρὰ τῶ, ἀλλὰ ναῖς φιλίας οἰομένων τῆ Κρη-
 τῶν παρὰ τῶ, τῆ λιμνῶς κρητῆς καὶ ἀπολαῖν ἔφρα-
 σεν εἰς τὴν Κνωσὸν παρὰ τῶ, καὶ μάχην ἐν πύλαις τῆ Λα-
 βυρίθου συνάψας, ἀπέκτεινε τὸν Δουκαλίον καὶ τοῖς δορυ-
 φόροις. ἐν δὲ τοῖς παρὰ τῶ τῆ Ἀειάδης γῆρο μὲν ἀπεισά-
 μωτος παρὲς αὐτῆν, τοῖς τε ἡίοις ἀνέλαβε, καὶ φιλίαν ἐποίη-
 σε τοῖς Ἀθηναίοις παρὲς τοῖς Κρητῶν, ὁμοσάσας μηδέποτε
 πολέμου κατὰ τῶ. πολλοὶ δὲ λόγοι καὶ παρὰ τῶ τῶν ἐπὶ λέγον-
 ται καὶ παρὲς τῆς Ἀειάδης, ἔστι δὲ ὁμοσῶν μὲν ἔχοντες. οἱ
 μὲν γὰρ ἀπὸ τῶ τῶ φασὶν αὐτῆν ἀπολαῖν φησὶν παρὰ τῶ
 Θησέως, οἱ δὲ εἰς Νάξον παρὰ τῶν κρητῶν ἀπεισά-
 τῶ ἔρετῆ τῆ Διονύσου σιωοικεῖν, ἀπολαῖν φησὶ τῆ Θη-
 σέως ἐρῶντος ἑτέρας.

Δῆνος γὰρ μιν ἐτῆρεν ἔρως Γαλοπηίδος Αἰγλης.
 παρὰ τῶ δὲ ἔσπον ἐκ τῶ Ἡσιόδου Πησίστρατον ἔξελθῆ φησὶν
 Ἡρέας ὁ Μεγάρων ὡς παρὰ αὐτῶ πάλιν ἐμβαλεῖν εἰς τὴν Ὀμήρου νεκῶν, ὃ,

A vt ducem Venerem caperet, vocaretq; itineris so-
 ciam: atq; operanti sacris in littore capram subito
 hircum euafisse, inde deam hanc Epitragiam nun-
 cupatam. Postquam Cretam appulit (vt multi scri-
 ptiores & poetæ tradunt canuntque) accepto ab a-
 mante Ariadna filo, doctus quemadmodum euol-
 uere se Labyrinthi ambagibus valeret, Minorau-
 rum occidit, soluitque inde, Ariadnam & impu-
 beres secum asportans. Pherecydes funda etiam à
 Theseo Creticarum nauium prodit, ne insequi
 possent, excisa. Damon quoque interfectum
 Taurum ait, Minois ducem, contracto cum The-
 seo, dum nauem conscendit, in portu prælio naua-
 li: vt Philochorus scriptum reliquit, ludos edente
 Minoe Taurus, quod putaretur iterum omnes vi-
 cturus, inuidia flagrabat: Quippe opes eius ob-
 mores incurrebant in oculos hominum, & crimen
 ei impingebatur quod consuetudinem haberet
 cum Pasiphae. Vnde quum peteret certamen
 Theseus, admisit Minos. Solenne quum esset a-
 pud Cretenses vt spectaculis interessent fœminæ,
 præfens conspectu obstupuit Ariadna Thesei, &
 virtutem in certando admirata est omnes supe-
 rantis. Lætus Minos quoque victo lucta Tauro
 fuggillatoque, restituit Theseo pueros, & ciuitati
 Atheniensi tributum remisit. Diuerso modo &
 diffuse de his Clidemus differuit, alte repetens,
 Decretum fuisse Græcorum commune, ne quo
 nauigaret triremis vlla, quæ plus quinque viris ca-
 peret, sed solus nauis Argus dux circumueheretur
 Iafon, ad latrocinia mari summouenda. Quum
 Dædalus autem nauigio perfugisset Athenas, Mi-
 noa qui præter decreta persequebatur eum longis
 nauibus, in Siciliam tempestate eiectum, vitæ ibi
 finem fecisse. Postquam vero filius eius Deuca-
 lion infensus Atheniensibus, per legatos dedi sibi
 deposcit Dædalum, alioqui quos acceperat obli-
 des Minos pueros interfecturum se denuntians,
 leniter ei respondisse Thesea, excusantem conso-
 brinum suum esse Dædalum & sanguine iunctū,
 cuius esset mater Erechthei filia Merope: mox æ-
 dificare instituisse classiem. Hinc in Thymetadis
 ibidem procul via publica, hinc per Pitthea Træ-
 zene (quo rem occultam haberet) omnibus com-
 paratis soluisse, Dædalumque & exules Cretenses
 secum traxisse duces, expectante nemine, sed na-
 ues pacatas arbitrantibus aduenire Cretensibus
 portum occupauisse, & descensione facta contem-
 disse cursu Gnoffum, prælioque in porta Labyrin-
 thi conferto, Deucalionem cum satellitibus con-
 fecisse. Quum vero regni procurationem susce-
 pisset Ariadna, fœdere cum ea ictæ, impuberes re-
 cepisse, amicitiaque Atheniensibus Cretenses
 conglutinasse, iuratos nunquam iis mouere bel-
 lum. Iam vero multæ præterea de his & de Ariad-
 na referuntur fabulæ, quæ nihil habent certi. Alii
 enim laqueo periisse à Theseo destitutam aiunt,
 alii Naxum à nautis deportatam, sacerdoti Liberi
 patris Onare nupuisse: relictam autem à Theseo,
 quod aliam amaret:

Dirus eum vexabat amor Panopeidis Aegles.

Nam hunc versum ex Hesiodo Pisistratum sub-
 duxisse Hereas Megarensis autumat: sic vt contra
 in Homeri Neκῶν, hunc,

Theſea Peirithoumque illuſtria pignora diuum.

in gratiam Athenienſium inferciſſe. Alii peperciſſe quoque ex Theſeo Ariadnam OEnopionem & Staphylum, in quibus Chius eſt Ion, qui de patria ſua refert,

Quondam hanc Theſeides condidit OEnopion.

Quæ vero in fabulis ſunt maxime decantata, omnes pene in ore habent. At librum de his edidit Pænon Amathuſius diuerſo modo ſcriptum. Nam Theſea ait tempeſtate Cyprum delatum, quum grauidam ſecum haberet Ariadnam, maleque ex iactatione affectam & languentem ſolam expoſuiſſet, ad ſuccurrendum nauigio in pelagus ruruſus à terra ablatum: fœminas autem indigenas excepſiſſe Ariadnam, mœſtamque quod relicta eſſet ſola, fouiſſe, ac litteras obtuliſſe ei adulterinas, velut à Theſeo ad eam miſſas, adiuuiſſe etiam & præſto fuiſſe in partu, atque defunctam non edito partu, funerari: ſuperuenientem. Theſea & dolore confectum indigenis argentum reliquiſſe, inſtituiſſeque vt ſacra facerent Ariadnæ. Duo aiunt ei exigua ſimulacra poſuiſſe, argenteum vnum, alterum æneum. In ſacris altero die menſis Gorpizi decumbentem adoleſcentem voce & geſtu fœminas parturientes exprimere. Appellare Amathuſios lucum, in quo tumulum Ariadnæ oſtendunt Veneris. Iam Naxii quidam aliter atque alii duos Minoas, duasque ſcribunt fuiſſe Ariadnas: quarum alteram coniugium tenuiſſe Liberi patris in Naxo, & Staphylum memorant peperciſſe: minorem raptam à Theſeo, deſertamque in Naxum delatam, nutricemque vna Corcynen nomine, cuius extare ſepulcrum: Ariadnam fuiſſe illic defunctam, & diſpares ſuperiori obtinere honores. Priori enim hilares & ludibundos feſtum diem Naxios celebrare: quæ vero huic agitant ſacra, luctu confuſa & mœſtitia eſſe. Soluens ex Creta Delum appulit, vbi rem diuinam fecit Apollini, dedicatoque Veneris ſigno, quod ab Ariadna acceperat, tripudiũ ſaltauit cum impuberibus. quod hac etiam memoria ferunt Delios ſeruare. Simulacrum hoc anfractuũ Labyrinthi, & egreſſuum ad certos modos alternis peragitur gyris. Hoc genus ſaltatus dicitur à Deliis (vt memoriæ prodidit Dicæarchus) Grus. Saltauit circum aram Cera-tonæ, quæ ex cornibus erat omnibus ſiniſtris compacta. Ludos quoque edidiſſe eũ aiunt in Delo, ac victores ab illo tunc primũ palmæ ramis donatos. Quum Atticæ appropinquaret, memoriæ ceſſiſſe ei, ceſſiſſe item gubernatori ex gaudio, vt velum, quod erat ſalutem eorum ſignificaturum Ægeo, in altum darent: vnde deſpondentem animum de rupe ſe illum præcipitauitſſe & extinctum fuiſſe. Inuectus portum Phaleram Theſeus ſacra fecit, quæ diis quum ſolueret, vouerat, nuntiumque incolumitatis miſit in urbem caduceatorem. Hic in multos incidit, regis fatiſ illacrymantem, & exultantes (vt probabile eſt) alios, promptoque ad læte eum, quod incolumis adeſſet, excipiendum & coronis ornandum. Coronas accepit, quibus adornauit caduceum. Regreſſus ad mare, nondum re diuina à Theſeo perpetrata, ne ſacrificium turbaret, reſtitit foris. Quo peracto, renunciauit Ægei mortem.

κατέμεινε μὴ βουλόμηνος τὴν θύσιν ἀραξῆαι. γινόμενων δὲ τῶν ἀπονηθῶν, ἀπήγειλε τὴν Αἰγίως τελευτήν.

A Θησεῖα, Πειρήθου τε, θεῶν Σφιδεῖκετ' ἀγκυρὰ,
χαλκίδων Ἀθηνάοις ἐνοίῃ καὶ τεκεῖν ἔκ' Ἰονος Ἀριάδ-
νης Οἰνοπίονα καὶ Στάφυλον ὧν καὶ ὁ Χίος Ἴων ἐστὶ πατρὸς
ἑαυτοῦ πατρίδος λέγων,

Τὴν ποτὲ Θησείδης ἔκτισεν Οἰνοπίων.

ἀ δὲ ἐστὶν ἄφημότατα μυθολογούμενων, πόρτες (ὡς ἔ-
πος εἶπεν) ἀφ' ἑσφάτος ἔχουσιν ἴδιον δὲ πῖνα παρὰ τοῦ-
των λόγων ἐκδέδωκε Γάμων ὁ Ἀμαθούσιος. τὸν γὰρ Θησεῖα
Φησὶν ὑπὸ χιμῆρος εἰς Κύπρον ἐξενεχθῆναι, καὶ τὴν Ἀ-
ριάδην εἶκλον ἔχουσα, Φάως ἢ ἀφαιμένην ὑπὸ τῆς

B σάλου, καὶ δυσφορῆσαν ἐκβιάσασθαι μόνῳ αὐτῆν δὲ τῶν
πλοῖα βοηθῶντα, πάλιν εἰς τὸ πέλαγος ἀπὸ τῆς γῆς φέρε-
σθαι. τὰς οὖν ἐχέουσι γυναῖκας τὴν Ἀριάδην αἰαλα-
βῆν καὶ παρὰ τὴν ἀθουμῶν ἐπιτὴ μοιῶσει, καὶ γράμματα
πλασὰ προσφέρειν, ὡς τῆς Ἰονίας γράφοντος αὐτῆ καὶ παρὰ
τὴν ὠδῖνα συμποῖν καὶ βοηθεῖν. ἀποθανοῦσαν δὲ θάψαι,
μὴ τεκεῖν. ἐπελήθοντα δὲ τὸν Θησεῖα καὶ παρὰ τοῦ γυ-
μνασίου, τοῖς μὲν ἐχέουσι ἀπολιτῶν χεῖματα, σιωπᾶσαν-
τα θύειν τῇ Ἀριάδῃ: δύο δὲ μικροὺς ἀδριατικῶν ἰδρυ-
σθαι, τὸ μὲν ἀργυρεῖν, τὸ δὲ χαλκῶν. ἐν δὲ τῇ θύσῃ τῆς Γορ-
πιᾶς μηνὸς ἰσμεῖος δύο τέρα, καὶ ἀκλινομένον πῖνα τὴν

C νίσκων φέρεσθαι, καὶ ποιῆν ἀπὸ ὠδῖνουσιν γυναῖκας: κα-
λεῖν δὲ τὸ ἄλλοτ' Ἀμαθούσιος (ἐν ᾧ τὸν Ἰαρον ἀφαινοῦσιν)
Ἀριάδης Ἀφροδίτης. καὶ Νάξιον δὲ πινεῖ ἰδίως ἰσο-
ροῦσι δύο Μίνωας γνέσθαι καὶ δύο Ἀριάδνας, ὧν τὴν μὲν
Διονύσου γαμηθῆναι φασὶν ἐν Νάξῳ, καὶ τὴν παρὰ Στά-
φυλον τεκεῖν τὴν δὲ νεώτεραν, ἀρπαθεῖσθαι ὑπὸ τῷ Θη-
σεῖος, καὶ ἀπολειφθεῖσθαι, εἰς Νάξον ἐλθεῖν: καὶ ἔσθον μὲν
αὐτῆς ὄνομα Κορκυῶν, ἧς δείκνυσθαι τάφον. ἀποθανῆν
δὲ καὶ τὴν Ἀριάδην ἀποτῆ, καὶ πῖμας ἔχῃ οὐχ ὁμοίως τῇ

D παρὰ τῆς τῆ μὲν γρηθόμηνος καὶ παρὰ τῆς εὐροτάξιν, τὰς
δὲ τῶν δρωμῆας θύσας εἶ) πειθῆ πινὴ καὶ συνηθῆτι με-
μιγμένας. ἐκ δὲ τῆς Κρήτης ἀποπλέων εἰς Δῆλον κατέπεσε,
καὶ τῶν θύσας, καὶ αἰαθῆς ὁ Ἀφροδίσιον ὁ παρὰ τῆς
Ἀριάδης ἔλαβεν, ἐχέουσε μὲν τῶν ἡθῶν γρηθῶν ἡ ἐπι-
κῶ ἐπιτελεῖν Δηλίου λέγεισι, μίμημα τῶν ἐν τῶν Λα-
βυρεῖθω παρὰ τῶν καὶ διεξοδῶν, εἰ πιρῆθμῶ παρὰ τῆς
καὶ ἀελλῆεις ἔχῃ γρηθῶν. καλεῖται δὲ ὁ γῆρος τῆς το-
τῆς γρηθῆας ὑπὸ Δηλίου γῆρος, ὡς ἰσορεῖ Δικαίαν γῆρος.
ἐχέουσε δὲ παρὰ τὸν κερατῶνα βωμόν, ἐκ κερατῶν συνη-
μοσμένοι δυνάμην ἀπάρτων. ποιῆσθαι δὲ καὶ ἀγῶνα φα-
σὶν αὐτὸν ἐν Δῆλῳ, καὶ τοῖς νικῶσι τότε παρὰ τὸν ἑκεί-
νου φοίνικα δοθῆναι. τῇ δὲ Ἀπικῇ παρὰ τῆς γρηθῶν, ἐκλα-
θῆναι μὲν αὐτὸν, ἐκλαθῆναι δὲ τὸν κυβερνήτην ὑπὸ γῆρος,
ἐπάρσασθαι ὁ ἴσθον ᾧ τὴν σωτηρίας αὐτῶν ἐδῆ γῆρος μὲν
Αἰγίῳ γῆρος. τὸν δὲ, ἀπογῆθῶν, ῥίψαι καὶ τῆς πέτρης ἑαυ-
τὸν, καὶ ἀφαιρῆναι. καὶ ἀπλάσας δὲ ὁ Θησεῖος, ἔθυσεν
μὲν αὐτὸς ἀπὸ πλέων θύσας νύξασθαι τοῖς θεοῖς Φαληροῖ,
κῆρυκα δὲ ἀπέσθλε τῆς σωτηρίας ἀγγελον εἰς ἄστυ. οὗτος
ἐπέτυχεν ὀδυρμῶν τε πολλοῖς τὴν τῆ βασιλέως τελευ-
τήν, καὶ γῆρος (ὡς εἶκός) ἐπέσθαι, καὶ φιλοφρονηθῆναι καὶ γε-
φαινοῦ αὐτὸν ἐπιτὴ σωτηρίας παρὰ τῶν ἰσθῶν. τοῖς μὲν οὖν
γεφαινοῖς δεχόμενος, ὁ κῆρυκειον ἀνίεφεν ἐπὸν ἡθῶν δὲ ἐπι-
θάλασσαν, οὐκ ἔπειτα πεποιθῆναι ἀπονηθῶν τῆς Ἰονίας, ἔθυσεν

E τῆν, καὶ γῆρος (ὡς εἶκός) ἐπέσθαι, καὶ φιλοφρονηθῆναι καὶ γε-
φαινοῦ αὐτὸν ἐπιτὴ σωτηρίας παρὰ τῶν ἰσθῶν. τοῖς μὲν οὖν
γεφαινοῖς δεχόμενος, ὁ κῆρυκειον ἀνίεφεν ἐπὸν ἡθῶν δὲ ἐπι-
θάλασσαν, οὐκ ἔπειτα πεποιθῆναι ἀπονηθῶν τῆς Ἰονίας, ἔθυσεν

F τῆν, καὶ γῆρος (ὡς εἶκός) ἐπέσθαι, καὶ φιλοφρονηθῆναι καὶ γε-
φαινοῦ αὐτὸν ἐπιτὴ σωτηρίας παρὰ τῶν ἰσθῶν. τοῖς μὲν οὖν
γεφαινοῖς δεχόμενος, ὁ κῆρυκειον ἀνίεφεν ἐπὸν ἡθῶν δὲ ἐπι-
θάλασσαν, οὐκ ἔπειτα πεποιθῆναι ἀπονηθῶν τῆς Ἰονίας, ἔθυσεν

δρulentis & potentibus quum temp. regno fore liberam proponeret, in qua omnis penes populum esset futura potestas, ipse vero moderator tantum belli, & legum foret custos, cætera paria omnibus: partim eos perpulit: alii opes eius veritiam amplas atque audaciam, malebant sponte his quam vi compulsi assentiri. Igitur dissoluit vicatim prytanea, curias & magistratus, vnoque statuto omnibus communi illic prytaneo & curia, vbi hoc tempore conspiciuntur, Astu & urbem Athenas appellauit, & Panathenæa sacrificium effecit commune. Celebrauit etiam metæcia, id est festum demigrationis, sextodecimo die mensis Hecatombæonis, quem etiam nunc festum agunt: depositoque (vt receperat) regno, temp. digessit ab diis auspiciatus. Nam consulenti deum de ea vrbe, sortes Delphis allatæ sunt hæ,

*Aegida Theseu, Pittheidis edite partu,
Fata pater multis meus & finem urbibus olim
Constituit, voluit que hac in vestra vrbe teneri.
Tuque inuicte malis animo ne cede labori,
Vt ut insanis pelagi iactaberis undis.*

Hoc oraculum post ciuitati Atheniensi repetiuisse scribunt Sibyllam, hoc versu,

Immergi poteris, sed submergi tibi non fas.

Quo autem magis ciuitatem amplificaret, inuitauit omnes pari proposito iure. & edictum, *Huc pergit omnes populi*, Thesei autem fuisse, concilium quoddam populorum constituentis commune. Non permisit tamen vt resp. popularis, ab affluente & indiscreta colluue incondita euaderet & confusa, sed primus discreuit seorsum patricos, agricolas, & opifices. Patriciis curam factorum, & magistratuum ex ordine suo dandorum permisit ius, legumque disciplinam, & interpretationem, quid ius fas esset. De cætero ciues adæquauit, quod dignitate patricii, vtilitate agricolæ, artifices numero viderentur præcellere. Nam principem eum fuisse in plebem (vt autor est Aristoteles) propensum, & dominatū deposuisse testari Homerum quoque in recensendis nauibus apparet, qui solum populum Atheniensem vocat. Signauit etiam nummum inciso boue, vel ob taurum Marathonium, vel ob Minois ducem, vel ad agriculturam ciues incitans. Hinc ferunt Hecatombæon & Decabæon dictum. Quum agro Attico solido Megaricum adiunxisset, celebrem illam collocauit in Isthmo pilam, inscripsitque ad determinandum agrum epigramma duobus trimetris: quorum id quod orientem spectabat, ita habebat,

*Hæc non sunt Peloponnesus, a s't Ionia,
Quod vero ad occidentem, huiusmodi erat.
Sunt Peloponnesus hæc, haud Ionia.*

Ac ludos Herculis imitatione primus statuit, ambiens, vt sicut in illius memoriam Ioui Olympia, ita Isthmia Neptuno Græci in honorem suum agerent. Quod enim ludicrum in Melicertes honorem conceptum nocte illic peragebatur, initia potius quam spectaculum & celebritas publica censebatur. Sunt tamen qui dicant Scironi Isthmia dicata, quo ob propinquitatem expiaret illius cædem Theseus. Scironem enim filium Canethi fuisse & Henioches Pitthei filia. Alii Sinnin non Scironem, atque huius gratia ludicrum, non illius, à Theseo statutum.

Ηνίοχης τῆς Πιτθέως. οἱ δὲ Σίννιν, οὐχὶ Σκίρωνα.

Α ποῖς δὲ δυνάτοῖς ἀβασίλῳ πολιτείας παρθεναίων καὶ δημοκρατίας, αὐτὰ μόνον ἀρχὴν πολέμου καὶ νόμον φύλακα χρησομένη, τῶν δὲ ἄλλων παρέξουσιν ἅπασιν ἰσομοιρία. Οἱ δὲ τὰ αὐτὰ ἐπέθεν οἱ δὲ τὴν δυνάμιν αὐτῶν δεδιότες, μεγάλῳ ἔσαν ἠδὲ καὶ τὴν τέλῳ, ἐβούλοντο πειθόμενοι μάλλον ἢ βιαζόμενοι αὐτὰ συλῶσαι. καὶ αὐτοὶ οὖν τὰ παρ' ἐκάστοις ἑσθλὰ καὶ βουλομένη καὶ ἀρετὰ, ἐν ᾗ ποιήσας ἅπανι κρίνον ἐν αὐτῶν ἀφροσύνην καὶ βουλομένη, ὅπου νῦν ἴδρου, ὅ αὐτὸν τε πόλιν Ἀθηνῶν παρθεναίων, καὶ Παναθηναῖα θύσια ἐποίησε κρίνειν. ἔθυσε δὲ καὶ μετόχια τῆ ἐκτῆ

Β ἑπὶ δέκα τῶν ἑκατομβαιάνος, ἡ ἐπὶ νῦν θύοισι. καὶ τῶν βασιλείων ἀφείσ, (ὡς ἀφ' ἑμολύγῃσι) διεκίσμει τὴν πολιτείαν, ἀπὸ τῶν ἀρχόντων. ἦκε γὰρ αὐτῶν χρησμός ἐκ Δελφῶν μὲν τευλομένη πρὸς τῆς πόλεως,
Αἰγείδῃ Θεσέω Πιτθίδος ἔκροισε κούρης,
Πολλὰ ἴσθι πολίεσσι πατὴρ ἐμὸς ἐγκατέθηκε
Τέρματ' αὐτῶν καὶ κλωστήρας ἐν ὑμετέρῳ πηλοπέδῳ.
Ἄλλὰ σὺ μή τι λίω πεποιημένος ἐνδοθι θυμῶν.
Βουλομένη ἀσπὸς γὰρ ἐν οἴδματι πόντο πορεύσῃ.

Γ τὸ δὲ καὶ Σιβύλλαν ὑπερονόησαν ἀποσοματίσασα πρὸς τὴν πόλιν ἰσομοίαν, αἰαφ' ἑξαμένῳ,
Ἀσπὸς βαπτίξῃ, δυνάμει δὲ τοιοῦτο γέμισ' ἐστίν.
Ἐπὶ ᾧ μάλλον αὐξήσασα τὴν πόλιν βελέμενος, ἐκάλει πάντας ἐπὶ τοῖς ἴσοις, καὶ ὁ Δῶρ' ἴτε πρῶτες λεῶν, κήρυγμα ὀπότεως ἡρέσασα φασί, πρὸς ἡμῶν πῖνα κατῆσαντος. Ἐμὴν ἀσπὸν ὅσπερ μεμνημένῳ πρὸς εἶδεν ἕκαστος ἐπιχρῆντος ἀκρίτου ἡμομένη τὴν δημοκρατίαν, ἀλλὰ παρθεναίων ἀποκρίνας χροῖς ἀπατείδας καὶ γεωμόρους καὶ δημιουργοὺς, ἀπατείδαις μὲν γινώσκειν τὰ θεῖα, καὶ παρέχον ἀρχοῦσας ἀποδοῖς, καὶ νόμον διδασκάλοις εἶ, καὶ ὅσων καὶ ἑσθλῶν ἔξηγησας τοῖς ἄλλοις δὲ πολίταις ὡς ἑστὶ ἴσον κατέστησε, δόξῃ μὲν ἀπατείδων, χροῖα δὲ γεωμόρων, πλήθει δὲ τῶν δημιουργῶν ἑσθλῶν δόκωτων. ὅτι δὲ παρθεναίως ἀπέκρινε πρὸς τὸν ὄχλον, ὡς Ἀριστοτέλης φησὶ, καὶ ἀφῆκε τὸ μοναρχεῖν, εἶοικε μαρτυρεῖν καὶ Ὀμηρος ἐν νεῶν κατὰ λόγον, μόνους Ἀθηνῶν δῆμον παρθεναίωνσας. ἔκαστε δὲ καὶ νόμισμα, βοῦν ἔχοντα, ἢ ἀπὸ τὸν Μαγαθῶν τῶν τῶν, ἢ ἀπὸ τὸν Μίω στρατηγῶν, ἢ πρὸς γεωργίας τοῖς πολίταις πρὸς ἀγαθῶν. ἀπὸ ἐκείνου δὲ φασὶ τὸ ἑκατόμβιον καὶ τὸ δεκάβοιον ὀνομασθῆναι. Πρὸς

Δ κτησαμένους δὲ τῆ Ἀθηναίων τὴν Μεγαρικῶν βεβαίως, τὴν ἀφροσύνην ἐν Ἰσθμῶ ἡλίω ἔστησεν, ἐπιγραφῆς τὸ ἀφροσύνην ἐπιγράμμα τὴν χροῖαν δυοὶ τεμμέτερος, ὡς ἐστὶ φησὶ,
Τὰ μὲν πρὸς ἑῷ, τὰ δὲ οὐχὶ Πελοπόννησος, ἀλλ' Ἰωνία.
Τὰ δὲ πρὸς ἑσπέρῳ, τὰ δὲ ἐστὶ Πελοπόννησος, ὅσα Ἰωνία.

Ε καὶ τὸν ἀγῶνα παρθεναίων ἔθηκε κατὰ τὸν ἕλῳ Ἡρακλέους, ὡς δὲ ἐκείνου Ὀλύμπια τῶ Διὸς καὶ δὲ αὐτὸν Ἰσθμια τῶ Ποσειδῶνι φιλοσημηθεὶς ἀγῶνι πρὸς Ἑλλήνας. ὁ γὰρ ἐπὶ Μελικέρτῃ τετεῖς αὐτῶν, νυκτὸς ἐσθλῶν, τελετῆς ἔχον μάλλον ἢ θεῶν καὶ πανηγυρισμὸς τάξιν. ἐνοιο δὲ φασὶν ἐπὶ Σκίρωνι τῶ Ἰσθμια τεθῆναι, τῶ ὀπότεως ἀφροσύνην τὸν φόνον ἔχει τὴν συλῶσαν. Σκίρωνα γὰρ ἦν ἐστὶ Κανίθου καὶ

Φ καὶ τὸν ἀγῶνα τεθῆναι ἀπὸ τῶν τῶν ὀπότεως, οὐ δὲ ἐκείνου. Palmer.

Palmer

Num. p. 76. c. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

ἔπαυεν οὖν καὶ δρεῖσα το πρὸς τοὺς Κορινθίους, Ἀθηνῶν
 τῆς ἀφικνουμένων ἐπὶ τὰ Ἰσθμια παρέλκην πρὸς ἑδρῆαν, ὅ-
 σον αὐτὸν ἔπιχε καὶ ἀπελάσθη τὸ τῆς θαλάσσης νεὸς ἰ-
 σίον, ὡς Ἐλλάνικος καὶ Ἀἰδρων ὁ Ἀλικαρρασίης ἰσθμια-
 σιν. εἰς δὲ τὸν ποῖτον ἔπλευσε τὸν Εὐξείνον, ὡς μὲν Φιλόχο-
 ρος καὶ πῆες ἄλλοι λέγουσι, μὲν Ἡρακλέους ἐπὶ τῆς Ἀμα-
 ζόνας συστρατεύσας, καὶ γέρας δριπέϊον Ἀντιόπῃ ἔλαβεν·
 εἰ δὲ πλείους (ὡν ἔστι καὶ Φερεκύδης καὶ Ἐλλάνικος καὶ Ἡ-
 ἐρόδοτος) ὑπερον φασὶν Ἡρακλέους ἰδίῳ σὺλον πλεύσασθαι τὸν
 Θηοσία, καὶ τὴν Ἀμαζόνα λαβεῖν ἀρχμαλωτον· πῆτα-
 ῖά τερα λέγουσι. ὅσοις γὰρ ἄλλοι ἰσθμια τῆ μετ' αὐ-
 τῆς στρατεύσασθαι Ἀμαζόνα λαβεῖν ἀρχμαλωτον. Βίων
 δὲ, καὶ τῶν τῶν πρὸς ἑδρῆαν οἰχουμένων λαβεῖν. Φύ-
 σι γὰρ οὐσας τῆς Ἀμαζόνας Φιλαδρούς, οὔτε Φυγῆ τὸν
 Θηοσία πρὸς ἑδρῆαν τῆ χώρα, ἀλλὰ καὶ ξείνα πέμπειν. τὸν
 δὲ, τὴν κερμίζουσα ἐμείων πρὸς ἑδρῆαν εἰς τὸ πλείον·
 ἐμείων δὲ, ἀναστῆσαι. Μενεκράτης δὲ πρὸς ἰσοείαν πρὸς
 Νικίας τῆς ἐν Βιθυνία πόλεως ἐκδεδακῆς, Θηοσία Φησι
 τὴν Ἀντιόπῃ ἔρητα ἀφαιρῆσαι πρὸς τούτοις τὸς τό-
 πους τυχερῶν δὲ συστρατεύσας αὐτῶν τρεῖς νεοῖσιν ἐξ
 Ἀθηνῶν, ἀδελφοὺς ἀλλήλων, Εὐνεων καὶ Θόουρα καὶ Σο-
 λούρα. ποῖτον οὖν ἐράνη τῆς Ἀντιόπης, καὶ λαμβάνουσα
 τοὺς ἄλλους, δέξασθαι πρὸς ἑνα τῶν σιωκῶν ἐκείνου δὲ πε-
 εἰ τούτων ἐπιτυχίους τῆ Ἀντιόπῃ, τὴν μὲν πείραν ἰσχυρῶς
 ἀποτείλασθαι, τὸ δὲ πρὸς ἑδρῆαν ἀμα καὶ πρὸς
 ἐμείων, καὶ πρὸς τὸν Θηοσία μὴ κερμίζουσα. τῆ δὲ Σο-
 λούτος, ὡς ἀπέγνω, ῥίψαντος ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν πῆα καὶ
 ἀφαιρῆσας, ἠδὴ μὲν τότε τὴν αἴτιαν καὶ τὸ πάθος πρὸς
 νεοῖσιν τοῦ Θηοσία, βαρέως ἐμείων καὶ διεφορουῖσα,
 λόγιον πρὸς ἑδρῆαν αἰνεύειν πρὸς ἑαυτὴν. εἰ γὰρ αὐτῶν
 πρὸς ἑδρῆαν ἐν Δελφοῖς ὑπὸ τῆς Πυθίας, ὅταν ἔπι
 ξείνης αἰαθῆ μέλισσα καὶ πρὸς ἑδρῆαν γῆραι, πόλιν ἐκ
 κῆραι, καὶ τῆς ἀμφ' αὐτὸν πῆας ἠγεμόνας καὶ λαμβάνειν. ἐκ
 δὲ πούτε, τὴν μὲν πόλιν ἑκείνην ἀπὸ τῆς θεοῦ Πυθόπο-
 λιν πρὸς ἑδρῆαν. Σολούρα δὲ, τὸν πλησίον ποταμὸν,
 ἐπὶ πῆα τῆς νεοῖσιν καὶ λαμβάνειν δὲ καὶ τοὺς ἀδελφοὺς
 αὐτῶν οἰκιστάς καὶ νομοθέτας, καὶ οὖν αὐτοῖς Ἐρμον, Ἀν-
 δρα τῶν Ἀθηνῶν ὑπατείδων ἀφ' οὗ καὶ τὸν, Ἐρμον κα-
 λῆν οἰκίαν τοῖς Πυθολίταις· ἐκ ὁρθῶς τὴν δὲ πρὸς
 συλλαβῶν πρὸς ἑδρῆαν, καὶ τὴν δόξαν ἐπὶ Θεὸν ἀπὸ ἠ-
 ρεως μετὰ πῆας. πρὸς ἑδρῆαν μὲν οὖν τῶν τῶν Ἀμα-
 ζόνας πόλεμος ἔχε. φαίνεται δὲ μὴ φαῦλον αὐτῶν μὲν δὲ
 γυναικεῖον γῆραι τὸ ἔργον. οὐ γὰρ αὐτῶν ἀφ' ἑδρῆαν πρὸς
 πέδουσαν, ὅσοις τὴν μάχην σιωκῶν ἐκ τῆς πρὸς τὴν
 Πύκκα καὶ τὸ Μουσεῖον, εἰ μὴ κερμίζουσα τῆς χώρας, ἀδελφῶς
 τῆ πόλεως πρὸς ἑδρῆαν. εἰ μὲν οὖν (ὡς Ἐλλάνικος ἰσθμια)
 τῶν Κιμμερικῶν Βοσπόρου παρὰ τῆς ἀφαιρῆσαι πρὸς ἑδρῆαν,
 ἔργον ὅτι πρὸς ἑδρῆαν. ὅτι ἐν τῆ πόλεως ἑδρῆαν αὐτῶν ἐστρατο-
 πεδεύσαι, μὲν τυρεῖται καὶ τοὺς ὀνόμασι τῶν τόπων, καὶ τῆς ἠ-
 κας τῶν πεσόντων. πολὺν δὲ χρόνον ὄκνος ἑκείνη καὶ μέλλουσι
 ἀμφοτέροις τῶν ἐπιχρήσεως· τέλος ὅτι ἠσθῆ καὶ πρὸς λό-
 γον ὅτι φόβος φασμασάμενος, σιωκῶν αὐτῶν. ἠ μὲν ἑν μά-
 χῃ Βοσδρομιάδος ἐχέτο μῆνος, ἐφ' ἣ τὰ Βοσδρομία μίχρη
 καὶ Ἀθηνῶν ἦσαν. ἰσθμια ὅτι Κλειδῆμος, δὲ ἀφαιρῆσαι τὰ καὶ ἑκαστα Βοσδρομιάδος, τὸ μὲν δὲ αὐτῶν τῆ Ἀμαζόνας πρὸς
 ἐπιχρήσασθαι πρὸς τὸ νῦν καλεούμενον Ἀμαζόνιον, τῶν δὲ δεξιῶν πρὸς τὴν Πύκκα καὶ τὴν Χρῶσαν ἦσαν.

A Constituit certe & conuenit ei cum Corinthiis, vt Atheniensibus, qui ad Isthmia venissent, attribue-
 rent prima subsellia tanto spacio quantum nauis theoridis expansum humi velu occupasse: quod Hellanicus & Andro Halicarnasseus scriptu reli-
 querunt. In portum Euxinum nauigauit, (vt Philo-chorus & nonnulli alii referunt) Herculē ad bellum aduersus Amazonas sequutus, & premiū virtutis ergo accepit Antiopam. At maior pars (in quibus est Pherecydes, Hellanicus & Herodorus) post Herculē aiunt cum propria classe nauigasse The-
 sea & captiuam duxisse hanc Amazonem, quod quidem est probabilius. Nemo enim alius prodit-
 tur illius commilitonum Amazonem captiuam duxisse: Bion etiam hac dolo capta, se recepisse. Quippe cupidus vitorum Amazonas, neque refu-
 gisse delatum ad oram illam Thesea, imo & mune-
 ra ei misisse: illum vero inuitasse eam, quæ hospita-
 talia munera afferebat, vt nauigium conscende-
 ret, & postquam illa conscendit, soluisse. Mene-
 crates quidam, qui historiam Niceæ Bithyniæ edidit, Thesea memorat, quum Antiopam teneret, demoratum aliquandiu illis in oris: habuisse autē
 cum secum commilitones, tres Athenienses iuue-
 nes fratres inter se, Euneum, Thoanta & Soloonta. Hunc Antiopæ amore inflammatum, quum ar-
 dorem suum celaret alios, vni ex familiaribus eum detexisse. Vt Antiopam ille hac de re appellauit, eā
 attentionem huius repulisse acriter: prudenter id & leniter tamen tulisse, neq; ad Thesea detulisse. Vbi Soloon abscissa spe, in amnem quendam se
 abiecit, & interiit, explorata tunc causa & adole-
 scentis amore, tulisse Thesea re grauitate, discredita-
 toq; oraculum quoddam subisse ei Apollinis. Nam
 à Pythia sibi Delphis præceptum, quum peregre graui-
 ssime angeretur & esset pertristis, vrbē ibi vt conderet & aliquos de suis relinqueret rectores. Hinc vrbē quā condidit, à dei nomine Pythopolin nuncupasse: atq; in honorem adole-
 scētis, propinquum flumen, Soloonta: reliquisse etiam illius fratres velut rectores & legislatores, & Hermum nobilem Atheniensem: à quo locum quendā Her-
 mou ceciam dicere Pythopolitas: qui parum recte contrahant secundam syllabam, honoremque ad Deum Mercurium ab heroe traducant. Hinc tra-
 xit bellum Amazonicum originē. Apparet autem earum non leue neq; muliebre factum fuisse. Ne-
 que enim in Astu metata castra fuissent, neque signa contulissent in loco circa Pnyca & Museum, nisi regione in potestatem redacta, mouissent ad vrbem intrepide. Porro tam longe venisse, vt Bosphorum Cimmericum congelatum (quod scriptu reliquit Hellanicus) permeauerint, id difficile cre-
 ditu est. Nam in ipsa pene vrbe castra eas habuisse comprobatur, & locorum vocabulis & tumulis earum quæ ceciderunt. Perdiu dubitauit & cuncta-
 ta vtraq; est acies signa conferre. Tandem ex quodam oraculo Theseus, quum sacrificasset Pauori, congressus cum illis est. Pugnatum est mense Boe-
 dromione, quo die Boedromia hactenus celebrant Athenienses. Scribit Clidemus, singula ex-
 qui ad vnguem laborans, sinistrum Amazonum cornu ad Amazonion (vt nūc vocatur) declinasse, dextro secundum Chrysam ad Pnyca pertinuisse.

μάχουσαι

αὐτὸν μὲν τοὺς μηδενὸς συμμέγρου δεινέντα, πολλοὺς καὶ κα-
 λῶν ἀθλοῖς κατεργάσατο, καὶ τὸν Ἄλλος δὲ Ἡρακλῆς,
 λόγον ἐπὶ ἐκείνου κερτήσας. συνέταραξε δὲ καὶ Ἀδρά-
 ρω τὴν αἰάρεσιν τῆς ἑσπέρης τῆς Καδμείας πεσόντων, οὐχ ὡς
 Εὐριπίδης ἐποίησεν ἐν τραγωδίᾳ, μάχη τῆς Θεβαίων
 κερτήσας, ἀλλὰ πείσας καὶ ἀπὸ σάμῃος· οὕτω γὰρ οἱ πλεῖστοι
 λέγουσι. Φιλόχορος δὲ καὶ ἀπὸ δαῖς πρὸς νεκρῶν αἰαρέσεως γυμ-
 νασίας πρὸς αὐτῆς. ὅτι δὲ Ἡρακλῆς πρὸς αὐτῆς ἀπέδωκε
 νεκροῖς τοῖς πολέμοις, ἐν τοῖς πρὸς Ἡρακλέους γέγραπται.
 ταφαὶ δὲ τῆς μὲν πολλῶν ἐν Ἐλευθερίᾳ δείκνυται, τῆς δὲ
 ἠγεμόνων, πρὸς Ἐλευσίνα, καὶ τὸ τοῦ Θεσπείας Ἀδράρω γυμ-
 νασίου. κατὰ μὲν τὸν Εὐριπίδου Ἰκετίδων οἱ Αἰ-
 γύλου Ἐλευσίνοιο, ἐν οἷς καὶ ταῦτα λέγον ὁ Θεσπείας πεποίη-
 ταί. τὴν δὲ πρὸς Γφείθου φιλίαν τοῦτον τὸν ἕπον αὐτῆς
 γυμνάσιον λέγουσι. δόξαν εἶχεν ἐπὶ ῥώμῃ καὶ ἀνδρείᾳ μεγάλῃ.
 βουλόμηνος οὖν ὁ Πειρίθους ἐξελέγετο καὶ λαβὴν ἀφ' ἑπειραν,
 ἠλάσατο βοῖς ἐκ Μαρθωνίους αὐτῆς καὶ πυθόμηνος διώκειν
 μὲν τῆς ὀπλων ἐκείνου, ὅτι ἐφυγῆ, ἀλλ' ἀνατρέψας ἀ-
 πλώτησε. ὡς δὲ εἶδεν ἄπερς τὸ ἔπερον, καὶ τὸ κάλλος ἐθαύ-
 μασε καὶ τὴν πάλαν ἠγάθη, μάχης μὲν ἔχοντο, Γφείθους
 δὲ πρὸς τὴν δεξιὰν πρὸς τῆς, ἐκέλευσεν αὐτὸν γυ-
 νῆα δίκασιν τὸν Θεσπείας τῆς βοιωτίας· ἐκὼν γὰρ ὑπέδειξε
 αὐτῆς ἀνὸς δίκην ἐκείνου. Θεσπείας δὲ καὶ τὴν δίκην ἀφῆκεν
 αὐτῆς, καὶ πρὸς αὐτῆς φίλον εἶναι καὶ σύμμαχον. ἐποίη-
 σαντο δὲ τὴν φιλίαν ἐνορχον. ἐκ δὲ πύτου γαμῆς ὁ Γφείθους
 Διιδάμειαν, ἐδέθη τῆς Θεσπείας ἐλθεῖν, καὶ τὴν χώραν ἰσο-
 ρῆσαι, καὶ συγγυμνάσιον τοῖς Λαπίταις. ἐτύχησε δὲ καὶ τοῖς
 Κενταύροις κεληκῶς ἐπὶ τῶν δειπνῶν. ὡς δὲ ἦσαν γαμῆς ὑ-
 βρῆς, καὶ μέθυοιτες ὅτι ἀπέχοντο τῆς γυμνασίου, ἐτάραξαν
 πρὸς ἄλληλους οἱ Λαπίταις καὶ τοῖς μὲν ἐκ τῆς αὐτῶν,
 τοῖς δὲ, πολέμῳ κερτήσαντες, ὑπερὶ ἐξέβαλον ἐκ τῆς χώ-
 ρας, τῆς Θεσπείας αὐτοῖς συμμάχους καὶ συμπολεμοῦ-
 τος. Ἡρόδοτος δὲ ταῦτα πρὸς αὐτῆς φησὶν οὐχ οὕτως,
 ἀλλὰ τῆς πολέμου συνεστώτος ἡδὴ, τὸν Θεσπείας βοιωτῶν
 τοῖς Λαπίταις πρὸς αὐτῆς, καὶ τότε πρὸς τὸν ὄψιν γυ-
 μνάσιον τῆς Ἡρακλῆας, ποιησάμενον ἔργον ἐντυχεῖν αὐτῆς πρὸς
 Τραχίνας πεπευμένῳ πλάτης ἡδὴ καὶ ἀθλων. γυμνάσιον δὲ μὲν
 ἡμῶν καὶ φιλοφροσύνης καὶ πολλῶν ἐπαίνων ἀμφοτέροις
 τὴν ἐντευξίν. οὐ μὲν ἀλλὰ μάλλον ἢ τις πρὸς τοῖς πολ-
 λάσις ἐντυχεῖν αὐτοῖς ἀλλήλοισι ἰσορῶσι καὶ τὴν μῆσιν
 Ἡρακλεῖ γυμνάσιον, Θεσπείας ἀπὸ δαῖσας, καὶ τὸ πρὸς τὴν μῆ-
 σεως κερτήσας ὡς δεομένης, ἀφ' ἧς πρὸς αὐτῆς ἀβουλήτης.
 ἡδὴ δὲ πενήτη καὶ ἔτη γερωῖς, ὡς φησὶν Ἑλλάνικος, ἐπρὸς
 ἐξέτα πρὸς τὴν Ἐλένῃ, οὐ καθ' ὥρας. ὅταν ὡς δὴ μέγιστον ἐ-
 πημορτοῦ μῆροι τῆς τῆς ἐκκλησιῶν ἐνοιο, λέγουσιν ὅτι αὐ-
 τὸν ἀρπάσας τῆς Ἐλένῃ, ἀλλὰ Ἴδα καὶ Λυγέως ἀρπάσαν-
 των, πρὸς αὐτῆς. τῆς λαβόντα τηρεῖν, καὶ μὴ πρὸς αὐτῆς τοῖς
 Διοσκόροις ἀπαυδοῖν. ἢ ἢ Δία Τυωδάρῳ πρὸς αὐτῆς
 αὐτῆς, φοβηθέντος Ἐνδρῶσφορον τὸν Ἰπποκρόντος, ἐπὶ νηπίαν
 οὐσαν βιαζομένην τὴν Ἐλένῃ λαβεῖν. τὰ δὲ εἰκότα καὶ
 πλείους ἐχόντα μῆσιν, ποιαῦτά ἐστιν. ἦλθον μὲν εἰς Σπάρ-
 τῃ ἀμφοτέροις, καὶ τὴν κέρην ἐν ἱερῷ Ἀρτέμιδος ὀρθίας
 χορῶσας ἀρπάσαντες, ἐφυγον. τῆς δὲ περὶ τῆς
 ὅτι τὴν δώξιν, οὐ πρὸς τῆς Τεγέας ἐπαχθλοῦ θησά-
 των, ἐν ἀδείᾳ γυμνάσιοι, καὶ διελθόντες τὴν Πελοπόννησον,

A Illum verò nullo socio crebras patrasse & egre-
 gias dimicationes, atque hoc dictum, *Alter hic*
Hercules, de eo obtinuisse. Ad hæc adiutor Adra-
 stis fuit ad recuperanda illorum corpora, qui sub
 Cadmea ceciderant: non ut cecinit in tragedia
 Euripides, quòd fuderit Thebanos, sed datis acce-
 ptisque hinc inde induciis. nam ita maxima pars
 tradunt. Philochorus etiam inducias de tollen-
 dis cassis illas fuisse primas. Verùm Herculem ho-
 stibus principem mortuorum cadauera concess-
 sisse, in iis quæ de Hercule prodita sunt, inuenies.
B At vulgi Eleutheris sepulcra extant, ducum apud
 Eleusina: id quod etiam gratiæ dedit Theseus
 Adrausti. Premunt autem suo testimonio Euripi-
 dis Hicetidas Eleusiniæ Æschyli, in quibus hæc
 commemorare ipse canitur Theseus. Amicitiam
 cum Pirithoo eum contraxisse hoc modo refe-
 runt. Celebratissimi erant eius lacerti & virtus:
 Pirithous verò cupidine captus explorandi & ten-
 tandi, abegit boues eius ex Marathone, allatoque
 nuntio insequi in armis illum, non consuluit fu-
 gæ, sed regressus obuiam se ei obiecit. Ut alter al-
 terum conspexit, speciem admiratus est, & ob-
 stupuit audaciam, à pugna temperarunt, ac prior
 porrecta dextra Pirithous ipsam voluit Thesea
C abigeatus sui arbitrum esse: vltro enim se, quas
 illi definisset, subiturum pœnas. Theseus verò
 & multam ei condonauit, ad incundamque se-
 cum societatem & amicitiam inuitauit. Ita ami-
 citiam iuramento sanxere: Inde ducens vxorem
 Pirithous Deidamiam, Thesea rogauit vt veni-
 ret ad regionem visendam & ad contrahendam
 cum Lapithis consuetudinem. Fortè inuitauerat
 Centauros quoque: qui vt in procacitatem &
 insolentiam eruperunt, & vino incalescentes non
 temperauerunt à mulieribus, verterunt se Lapi-
 thæ ad vltionem, atque alios eorum obtrunca-
D uerunt, alios bello inde victos, socio Theseo &
 suppetias ferente, regione exegerunt. Herodo-
 rus negat hæc ita gesta, sed bello iam commisso,
 tulisse opem Thesea Lapithis, atque tunc pri-
 mum in conspectum venisse Herculis, quum ap-
 pellare cuperet cum circa Trachina, postquam
 errores iam & certamina deposuisset. Congres-
 sum autem eorum honorificum fuisse cum mu-
 tua comitate & laudibus. Verùm enim verò ma-
 gis accedat iis qui crebro congressos inter se me-
 moriæ tradiderunt, atque initiatum Herculem
 faciente cum eo Theseo, & ante initiationem
E lustratum, vt ei ob certa facta sua quæ inconsultè
 admiserat, opus erat. Annos iam natos (vt Hel-
 lanicus refert) quinquaginta, Helenam rapuit
 nondum maturam. Vnde ad subleuandum hoc,
 quasi grauissimum crimen, abnuunt nonnulli He-
 lenam illum rapuisse, sed raptam ab Ida & Lyn-
 cæo fuisse, atque apud se seruasse depositam, ne-
 que reposcentibus Castori & Polluci restituisse:
 vel sanè traditam ei illam ab ipso fuisse Tynda-
 ro, quod Enasphorum timeret Hippocoontis fi-
 lium, qui paruulam adhuc capere Helenam vi in-
 stabat. At verò propiora & pluribus nixa testibus
F hoc modo se habent. Venerunt ambo Theseus
 & Pirithous Spartam, puellaque quæ in templo
 Dianæ Orchie saltabat rapta, fugam cepere.
 Quum missi ad insectandos illos non vltra Te-
 gæam essent progressi, & illi peruenissent in
 tutum, atque Peloponnesum transmisissent,

pacti sunt inter se, ut cui fors obrigisset, eam haberet uxorem, & alteri ad nuptias quærendas alias præstò esset. His legibus missa forte obuenit illa Theseo, ac virginem haud dum nubilem Aphidnas deportauit, matremque ei adiunctam amico suo tradidit Aphidno, præcipiens eas ut seruaret, & rem tegat apud alios. Inde ad præstandum Pirithoo officium suum, profectus in Epirum cum eo est, ad Aidonei filiam rapiendam Molossoform regis, qui uxori Persephone nomen indiderat, filia Proserpinæ, cani Cerbero: ac cum hoc pugnare iussit procos puellæ, promittens eam victori. Verum quum Pirithoom non procatum venisse, sed raptum intellexisset, corripuit eos, ac Pirithoom extemplò interimit per canem, Thesea in vinculis seruauit. Interea Menestheus Peteci, qui filius fuit Ornei & nepos Erechthei, primus (ut fama est) inter mortales auram popularem captare aggressus & blandiri plebi, hinc primores sollicitauit, & incendit iam pridem pertæfos Thesei, atque existimantes illum imperio & regno singulis per populos nobilitate præcellentibus, extorto, in vnam ipsos conclusos urbem pro subiectis prorsus & seruis habere: hinc vulgus concitauit exprobrauitque, libertatis obiecto somnio, reuera patria & sacris spoliatos esse, ut multorum bonorum loco & iustorum regum, vnum respicerent aduenam & hospitem dominum. Hæc illo moliente magnum momentum bellum seditioni, Tyndaridis incurrentibus, adiecit. Sunt qui planè dicant ab illo eos inuitatos, bellum mouisse. Ac primùm iniuria abstinuerunt, tantùm repetierunt sororem. Quum respondissent ciues neque penes se esse illam, neque vbi esset relicta, se scire, ad bellum conuersi sunt. Verum aperit eis Academus (haud scio qua ratione odoratus) Aphidnis eam abdi. Vnde cum illi honores viuo habiti sunt, à Tyndaridis, tum Lacedæmonii, qui sæpius postmodum incurtauerunt Atticam, vniuersosque fines perpopulati sunt, Academia abstinuerunt, Academia causa. Dicæarchus verò tradit, quum Echemus & Marathus Tindaridas ex Arcadia essent ad bellum illud sequuti, nomen ab illo quæsisse Echedemiam, quæ nunc appellatur Academia: ab hoc castellum Marathonem, quod vltro se ex quodam oraculo obtulisset ante aciem immolandum. Quum mouissent Aphidnas & victores essent prælio, expugnauerunt oppidum. Ibi Alycum quoque ferunt Scironis filium, qui id temporis intra præsidia erat Castoris & Pollucis, occubuisse: à quo locum quendam agri Megarici, quod corpus eius ibi sit humatum, nomen inuenisse. Hereas ab ipso Theseo prodidit ad Aphidnas cæsum Alycum, & in testimonium hac de Alyco producit carmina,

*Hunc Helene causa formosa prælia quondam
 Miscentem Theseus spatiosa strauit Aphidna.*

Haud consonum fit tamen veritati, præsentem Theseo fuisse matrem eius & Aphidnas captas. Occupatis Aphidnis, & Atheniensibus trepidantibus suafit populo Menestheus, ut admitterent in urbem, & acciperent benignè Tyndaridas: ut vni Theseo iniuriæ authori arma inferrent, in cæteros mortales benefici essent & eorum seruatores. Hoc ipsum euentus comprobauit.

Α ἐποίησαντο σιωθῆρας, ὁ μὲν λαχόντα κλήρω τὴν Ἐλένην, ἔχον γυναικᾶ, συμπαράτην δὲ θυγατέρα γάμον ἄλλον. ὅτι ταύταις ὁ κληρονομήων ταῖς ὁμολογίαις, ἔλαχε Θησεύς· καὶ τῶν ἀλαβῶν τὴν παρθένον, οὐπω γάμον ὡραὶ ἔχουσαι, εἰς Ἀφιδνας ἐκόμισε· καὶ τὴν μητέρα καὶ ἀφίσσας μετ' αὐτῆς, Ἀφιδνῶν παρῆδωκεν ὄντι φίλῳ, δὲ κελεύσας ἀμύροσ φυλάττειν καὶ λαθαίνειν τοῖς ἄλλοις. αὐτὸς δὲ Περσεφὼν τὴν Ἐσσυργίαν ἀποδίδου, εἰς Ἡπειρον σιωαπεδήμησεν ὅτι τὴν Αἰδωνέας θυγατέρα τῆς Μολοσσῶν βασιλέως· ὅς τῃ γυναικὶ Φερσεφόνει ὄνομα δέδωκεν, Κόρην δὲ τῇ θυγατρὶ, τὰ δὲ κωὶ Κέρβερον, ἐκέλευε τούτῳ ἀγαμέλει τοῖς μνηστέροις τὴν παῖδα, καὶ λαβεῖν τὸν κρατῆσά τε. τοῖς μὲν τοῖς πατρὶ τὸ Περσεφῶν, οὐ μνηστέρας ἦκεν ἀλλ' ἀπασιμῶσ πωθηνομόσ, σιωῆλαβε, καὶ τὸν μὲν Περσεφῶν δὲ θυὸς ἠφάσσε ἀφ' τῆς κωὸς, τὸ δὲ Θησεὺς καὶ εἰρήσας ἐφύλασεν. ἐν δὲ τῷ χρόνῳ πύτῳ Μειεαθεὺς ὁ Πετεύς, τῆς Ὀρνέως, τῆς Ἐρεθῆσ, Πετεῶν Παμῶν παρῆτος (ὡς φασὶν) ἀφ' ἀφῶν ὅτι δέδωκεν τῷ δῆμασ γαῖν, καὶ παρῆσ χάριν ὄχλῳ ἀγαλέσασθαι, τοῖς τε δυνάτοῖς σιωίτη καὶ παρῶσ, πάλαι βαρμωμομόσ τὸ Θησεὺς, καὶ νομίζοντασ ἀρχὴν καὶ βασιλείαν ἀφῆρημόσ ἐκείσ του τῶν δὲ ἡμόσ δὲ πατρίδων, εἰς ἐν ἄσῳ σιωεῖρῶσ παρῆσ, ἠσ κῆσ καὶ χροῖσ καὶ δούλοῖς. πῆσ τε πολλοῖς διατῆσ τε καὶ διέδωκεν, ὡς ὄναρ ἐλάσσειας ὄραντασ, ἔργῳ δὲ ἀπεφερημόσ πατρίδων καὶ ἱεράσ, ὅπως αἰτί πολλῶν καὶ ἀγαθῶν καὶ γησῶν βασιλέων παρῆσ ἐνα διασῶτῳ ἐπῆλω καὶ ἔξῆσ ἀποδῆσσι. ταῦτα δὲ αὐτῶ παρῆσ ἀμύροσ, μεγάλῳ ῥοπέω ὁ πόλεμος τῶν νεωτεριστῶ παρῆσ ἦκε τῶν Τιωδαειδῶν ἐπελθόντων· οἱ δὲ ὄλωσ φασὶν ἠσπὸ τούτου πεισῆσ ἐπελθῆν. ὁ μὲν οὖν παρῆσ ὁσδὲν ἠδὲ κω, ἀλλ' ἀπῆτω τὴν ἀδελφῶν. ἀποκείναμόσ δὲ τῶν ἐν ἄσῳ μῆτε γινῶσῆσ ὅπου

D καὶ ἀλέσῶσ, παρῆσ πόλεμον ἐτῆσ ποντο. φεῖσ δὲ αὐτῆσ Ἀκῆδῆμοσ, ἠσδημόσ ὅ δῆ πῆσ ἔσπα τὴν ἐν Ἀφιδνας κρῶν αὐτῆσ. ὅτεν ἐκείνῳ τε πμῆσ ζῶντι παρῆσ τῶν Τιωδαειδῶν ἐγῆροτο, καὶ πολλὰ κῆσ ὑπεροσ ἐμβαλόντεσ εἰσ τὴν Ἀττικῶν οἱ Λακεδαμόνοῖ, καὶ πᾶσῳ ὁμοῦ τῶν χρόσν τῆσ πμῆσ, τῆσ Ἀκῆδῆμῆσ ἀπῆσχοτο, ἀφ' τῆς Ἀκῆδῆμον. ὅ δὲ Δικῆσρχοσ, Ἐχέμοσ φησὶ καὶ Μαρεῶ του σῆσ παρῆσ αἰτων τότε πῆσ Τιωδαειδῶσ δὲ Ἀρχῆσ, ἀφ' οὗ μὲν Ἐχῆδῆμῆσ παρῆσ παρῆσ τῶν τῶν Ἀκῆδῆμῆσ, ἀφ' οὗ δὲ Μαρεῶσ τῆς δῆμον, ὅτι δόντοσ ἐαυτὸν ἐκείσ κατὰ πῆσ λόγιον,

E σφαγάσασθαι παρῆσ τῶν παρῆσ. ἐλθόντεσ οὖν ὅτι τῶν Ἀφιδνας, καὶ μάχησ κρατῆσ αὐτεσ, ἐξῆσ δὲ χροῖον. ἐν ταῦτα φασὶ καὶ Ἀλυκῆσ πεσῆν τῆς Σίρωνοσ ὑόν, σῆσ παρῆσ ὁμοσ τότε πῆσ Διοσκουειδῶσ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ πον τῆσ Μεγαρικῆσ Ἀλυκῆσ καλῆσ, τῆσ σῶμασ ἐσφῆσ. Ἡρέασ δὲ ἠσπὸ Θησεῶσ αὐτῶ παρῆσ Ἀφιδνας ἀποθανεῖν τῆς Ἀλυκῆσ ἰσῶρκε. καὶ μῆσ τῶσ ταῦτα ἔπη παρῆσ παρῆσ τῶν Ἀλυκῶ,

-- τὸν ἐν Ἄρυσῶσ ποτ' Ἀφιδνῆ

Μαρναμόσ Θησεὺς Ἐλένησ ἐνεκ' ἠσ κῆμοσ. Κτεῖνεσ. οὐ μὲν εἰκῆσ, αὐτῶ Θησεῶσ παρῆσ, ἀλῶναι τὴν τε μητέρα καὶ τῶν Ἀφιδνας. ἐχρόμῶσ δὲ οὖν τῶν Ἀφιδνῶν, καὶ τῶν ἐν ἄσῳ δεδῶτων, ἔπεισε τῆς δῆμον ὁ Μειεαθεὺς δὲ χροῖσ τῆ πόλε καὶ φιλοφρονεῖσ τῆσ Τιωδαειδῶσ, ὡσ μόνῳ Θησεῖ βῆσ ἠσπῶσ πωλεμοῦσ, τῆ δὲ ἄλλων δὲ ἔργῶσ ὄντασ ἀφῆσ πων καὶ σωτῆσ. ἐμῆσ τῶν δὲ αὐτῶ καὶ τῶ παρῆσ ἐκείων.

ὁ δὲν γὰρ ἠξίωσαι, ἀπὸ τῶν κρατουμένων, ἀλλ' ἢ μνηστῆρας,
 μηδὲν ἦτοιν Ἡρακλέους τῆ πόλι προσήκοντες· καὶ τὸ οὖν
 ἔπειθεν αὐτοῖς, Αφιδίου ποιησαμένου παῖδας, ὡς Πύλιος
 Ἡρακλέα. καὶ πῦμας ἰσοθέους ἔχον, Ἀνακας προσαρρῶ-
 ντες, ἢ Διὰ τῆς ἡμομύρας ἀνοχῆς, ἢ Διὰ τὴν ὀπιμελέειαν
 καὶ κηδεμονίαν τοῦ μηδὲνα κακῶς παθεῖν, στρατίας ποσαύ-
 της ἔνδον οὔσης. αἰακῶς γὰρ ἔχον τοὺς ὀπιμελομένους ἢ Φυ-
 λαθῶνας ὀποιῶν καὶ τοὺς βασιλεῖς ἴσως Ἀνακας Διὰ τὸ
 καλοῦσιν, εἰσὶ δ' οἱ λέγοντες Διὰ τὴν τῶν ἀστέρων ὀπιφαίειαν
 Ἀνακας ὀνομάζεσθαι. ὁ γὰρ αὖτὸς τοὺς Ἀθηναίους ἀνοχῆς ὀνο-
 μάξην, καὶ ἀνοχῆν, ὁ αὖτὸν Αἴθραν δὲ τὴν Θήσους μη-
 τέρα, ἡμομύραν ἀνοχῆς ἀπαρτῆσαι λέγουσιν εἰς Λα-
 κεδάμονα, κακῆθεν εἰς Τροίαν μὲν Ἐλένης. καὶ μῦθου
 ῥεῖν Ὀμηρον ἔπεισεν τῆ Ἐλένη φάρμακον, Αἴθραν Πιτ-
 ῆος θυγάτηρ Κλυμῆν τε βοῶπιν. οἱ δὲ καὶ τὸ οὖν ὁ
 ἔπος Διὰ βάλλοισι, καὶ τὴν περὶ Μουούχου μυθολογίαν,
 ὃν ἐκ Δημοφῶντος Λαοδίκης κρύφα τεκνύσης ἐν Ἰλίῳ
 στυγερά φησι τὴν Αἴθραν λέγουσιν. ἴδιον δὲ πῦμα καὶ πα-
 ρηλλαγμένον ὄλωσ λόγον Ἰστροῦ ἐν τῇ τρισηκονταῖῳ
 τῶν Ἀθηναίων ἀναφέρει περὶ Αἴθρας, ὡς εἰῶν λεγόντων,
 Ἀλέξανδρον μὲν, τὸ ἐν Θεσσαλία Γάειν, ἔπειθ' Ἀχιλλέως
 καὶ Πατρόκλου μάχῃ κρατηθῆναι περὶ τὸν Σπερχίον,
 Ἐκτρα δὲ τὴν Τροίαν πόλιν λαβόντα Διὰ τῆς
 καὶ τὴν Αἴθραν ἀπάγει ἐκεῖ κατὰ λήθησιν. ἀλλὰ τὸ οὖν
 μὲν ἔχει πολλὴν ἀνοχίαν. Αἰδωνέως δὲ τοῦ Μολοσσῶν ξενί-
 ζοῦτο Ἡρακλέα, καὶ τῶν περὶ τὸν Θησέα καὶ Πειρίθου καὶ
 τὸ γὰρ μνησθέντος αὐτοῦ, τε προσέχοντες ἦλθον, καὶ ἀφορα-
 γνῆτες ἔλαθον, βαρέως ἰσχυρῶν ὁ Ἡρακλῆς, τοῦ μὲν ἀπο-
 λώματος ἀδύσως, τοῦ δὲ ἀπολυμῆου. καὶ περὶ Πειρίθου
 μὲν ὁ δὲν ἔπειθ' ὀπιήσιν πλέον, ἐγκαλῶν, τὸν δὲ Θησέα παρη-
 τεῖτο, καὶ χρεὶν ἠξίου τῶν τῶν ἀπὸ δόξων. συγχρησά-
 τος δὲ τῶ Αἰδωνέως, λυθῆς ὁ Θησεὺς ἐπομῆλθε μὲν εἰς τῶ
 Ἀθῆνας, ὁ δὲ πῦμα πῦμα τῶν φίλων αὐτοῦ κακῶ-
 τημένων καὶ ὅσα ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'
 πόλεως ἐξελοῦσης, ἀπὸ τῶ κατῆρωσεν Ἡρακλεῖ, καὶ
 προσήρρωσεν ἀπὸ τῶ Θησέων, Ἡρακλέα, πλὴν τεσσάρων,
 ὡς Φιλόχορος ἰσχυρῶν. ὁ δὲ γὰρ βουλόμενος, ὡς ἔπειθ' ἔπειθ'
 ἔπειθ' καὶ κατῆρωσεν τῶ πολιτεύματος, εἰς τῶ εἰ-
 πεσε καὶ τῶ εἰσε, οἷς μὲν ἀπέλιπε μισοῦσας αὐτὸν, ἐ-
 είσκων ὁ μὴ φοβεῖσθαι τῶ μισοῖν προσεληφότας, ἐν δὲ
 τῶ δὲ πῦμα πολὺ τὸ διεφθαρμένον ὄρων καὶ προσελέσθαι
 βουλόμενος, ἀπὸ τῶ ποιῆν σιωπῆ ὁ προσελέσθαι ὀπι-
 χρῶν οὖν βιάζεσθαι, κατεδημαγωγῆτο καὶ κατεσασι-
 ζεῖτο καὶ τέλος ἀπογοῖς τῶ προσελέσθαι, τοὺς μὲν πῦ-
 δας εἰς Εὐβοίαν ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ' ἔπειθ'
 Χαλκιδόνος, αὐτὸς δὲ Γαργητοῖ καὶ τῶ Ἀθῆναιων ἀ-
 ρῆς ἡμῶν, (οὐκ ἔπειθ' ὁ καλοῦμενος Στρατήγιον) εἰς Σκυ-
 ρον ἐξέπλευσεν, οὔσης αὐτοῦ πῦμα τῶς ἐκεῖ Φιλίας, ὡς ἔπειθ'
 ὁ, καὶ χρεὶν ἐν τῇ νήσῳ παθεῖν. ἐβασίλευε δὲ τότε
 Λυκρῆδος τῶ Σκυρίων. πῦμα τῶτον οὖν ἀφῆκε μὲν,
 ἐξήτει τοὺς ἀρῆς ἀπολαβῆν, ὡς αὐτῶ καποικήσων. ἐνοιο δὲ
 φασὶ τῶ κατῆρῶν αὐτὸν βοηθεῖν ὀπι τῶς Ἀθῆναιοις. ὁ δὲ
 Λυκρῆδος, εἴτε δέσπας τῶ δόξαι τῶ αἰσθῶν, εἴτε τῶ Με-
 νεσθεῖ χρεὶζόμενος, ὀπι τῶ ἀνοχῆς τῶς ἀνοχῆς αὐτὸν,
 ὡς ἐκεῖθεν ὀπι δέξων τοὺς ἀρῆς, ὡσε καὶ τῶ περῶν

A Nihil enim omnino victores, quam ut initia-
 rentur, postulauerunt : quod non minus quam
 Herculi propinquitas ipsis cum ciuitate interce-
 deret : quam obtinuerunt ab Aphidno adoptati,
 ut à Pyllo Hercules : atque honores assequuti
 diuinos sunt, Anaces dicti, vel ob factas inducias,
 quas ανοχῆς Græci vocant, vel ob curam & solici-
 tudinem, ne cui malum offerretur, quum esset
 intra muros tantus exercitus. Nam αἰακῶς ἔχον, di-
 cunt eos quibus cura vel tuitio alicuius incum-
 bat, & reges appellant fortassis inde ἀνοχῆς. Sunt
 qui ob stellarum eorum apparitionem ferant A-
 nacas appellari : quod τὸ αἰῶ Attici ἀνοχῆς id est su-
 pra, & ἀνοχῆς τὸ ἀνωθεν id est supernè, vocent. Porro
 Thesei matrem captiuam Æthram perhibent La-
 cedæmonem abstractam, inde cum Helena Tro-
 iam, ac sequutam eam Helenam testari hisce ver-
 sibus Homerum,

Æthram Pitthei gnatam Clymeneng, venustam.
 Alii hunc versum notant & Munychi fabulam,
 quem ex Demophoonte à Laodice clam editum
 Ilii creuisse sub Æthra memotant. Nouam & di-
 uersam planè historiam refert de Æthra Istrus,
 in tertiodécimo libro rerum Atticarum, prodi à
 certis, Alexandrum Parin in Theffalia ab Achil-
 le & Patroclo pugna ad Sperchium amnem fu-
 sum fuisse, Hectorem Trezeniorum oppidum,
 quum id expugnasset, diripuisse, & Æthram illic
 depositam abduxisse. Verum id sanè quàm est ab-
 sonum. Quum verò Aidoneus Molossus Hercu-
 lem hospitio accepisset, & sermonem fortè intu-
 lisset de Theseo & Pirithoo, quæ suscepissent faci-
 nora & detecti quum fuissent, quid essent passi, tu-
 lit grauiter Hercules alterius turpem exitum, & al-
 terius periculum. Ac de Pirithoo quidem non pu-
 tauit operæpretium se facturum expostulando,
 verum hoc postulauit beneficii, ut concederet
 sibi Thesea. Annuente Aidoneo liberatus The-
 seus vinculis, Athenas est regressus, nondum pro-
 fus amicis eius oppressis. Ac quæcunque delu-
 bra antè sibi fuerant à ciuitate assignata, cuncta
 Herculi, quatuor demtis sacrauit, dixitque pro
 Theseis Heraclea, ut author Philochorus est. Sed
 quum mox pristino more intenderet imperare &
 præesse reipubl. in seditiones incurrit & motus.
 Quos verò infensos sibi reliquerat, quum com-
 perisset eos, præterquam quòd se odissent, in super-
 timorem abiecisse sui, & populum magna ex par-
 te animaduerteter peruersum, neque iam sine
 strepitu parentem sed blandè postulantem agi se-
 cum, conatus vim adhibere, factionibus est & se-
 ditionibus repressus. Demum rebus deploratis
 liberos in Eubceam clam ad Elephenora Chalco-
 dontis misit. Mox in Gargetto deuotis Athenien-
 sium capitibus, vbi nunc Araterion (quod vocant)
 est, in Scyron nauigauit : quòd amicitia ei cum
 incolis (ut arbitrabatur) & prædia paterna in illa
 essent insula. Obtinebat ea tempestate regnum
 in Scyriis Lycomedes. Ad hunc postquam se
 contulit, postulauit agros reddi sibi, quasi illic
 commoraturus. Aliqui eum autumant auxilium
 ab illo contra Athenienses flagitasse. At Lyco-
 medes, siue quòd gloriam tanti viri vereretur,
 siue ut studium suum probaret Menestheo, edu-
 xit in rupem eius agri, Thesea, tanquam inde præ-
 dia ei monstraturus, & de saxo præcipitatum

interemit. Nonnulli sua sponte ferunt prolapsam, cum à cæna in deambulando pro more suo offensusset. Atq; in præsentia quidem nemo vllâ habuit mortui rationem, sed regnavit Athenis Menestheus. Filii eius priuatam vitam agentes, Elephnora ad bellum Troianum secuti sunt. Defuncto illic Menestheo, reuersi regnum resumpserunt. Posterioribus seculis visum Atheniensibus est, cum aliis ex causis, honorem, vt heroi, Theseo tribuere, tum milites, qui in acie Marathonica aduersus Medos steterunt, non pauci visi sunt, speciem in armis Thesei, ante signa conspicerent in barbaros e-rumpentem. Post bellum Medicum, Phædone archonte, consulentibus Apollinem Atheniensibus, respondit vates, vt reliquias Thesei colligerent, & collocata apud se seruarent honorifice. Erat vero & auferre illas & nosse conditorium, intricatum propter inhospitalitatem & feritatem incolentium barbarorum. Tandem Cimon, cum ei capta hac insula, vt in vita eius recensuimus, cupidus incessisset eruendi ossa illius, & aquila locum cliuosum ore (vti fama est) tondente, & fodiente vnguibus, diuina quadam sorte res animum eius subiret, aperuit locum. Reperti sunt magni corporis loculi, adiunctaque cuspidis hastæ ænea cum ense. Hæc à Cimone in triremi sua deportata, ouantes Athenienses, eximia celebritate & sacrificiis, sicut reducem ad urbem exceperunt, ac media conditus est vrbe prope gymnasium quod nunc est. Est id perfrugium inuolabile feruis & omnibus demissioribus, timentibusque potentiores: quod tutelarum Theseus atque auxiliarius fuisset, & benignè abiectionum accepisset preces. Sacrum maximum ei exhibent octauo die mensis Pyanepsionis. quo ex Creta rediit cum impuberibus. Attamen & aliorum mensium octauo quoque die colunt eum: vel quod primum ex Træzene octauo Hecatombæonis (vt memorie tradidit Diodorus Periegetes) appulisset, vel quod illi præcipuè hic numerus, qui ortus diceretur ex Neptuno, attribuendus esset: etenim Neptunum octauis celebrant. Numerus enim octenarius, qui tessera ex parti primus est, & primi quadrati geminus, propriam repræsentat stabilitatē & soliditatē virtutis illius dei quem Ασφάλιον id est Stabilientem, & Γαμήροχον quò terram coercet, cognomine dicunt.

A καὶ διέφθαρεν. ἔνιοι δὲ ἀφ' ἑαυτῶν πεσεῖν φασὶ σφαλέντα μὲν δειπνον, ὡς περ εἰώθη, καὶ παῖδιντα, καὶ παρὰ τὴν αἰσίδα μὲν ὁσδεῖς ἔχεν αὐτῶν λόγον ὁσδεῖνα τεθηκόςτος· ἀλλὰ τῶν μὲν Ἀθηναίων ἔβασίλευσε Μενεσθεύς. οἱ δὲ παῖδες ἰδιωθῶντες Ἐλευθέρωσεν ἡμετέρας ἐξέτρεψαν εἰς Ἴλιον. ἔκαστος δὲ Μενεσθεύος ἀποθανόντος, ἐπὶ μελῶν αὐτοῦ τὴν βασιλείαν ἀνεκράτισαν. χρόνοις δὲ ὕστερον Ἀθηνῶσι ἄλλα τε παρέστη ὡς ἠρωα πικρῶν ὀπεία, καὶ τῶν ἐν Μαραθῶνι πρὸς Μήδους μάχης, ἔδοξε αὐτῶν ὀλίγοι φάσμα ὀπείας ἐν ὀπλοῖς κερτοῦν πρὸς αὐτῶν, ὅτι τοῖς βαρβάροις φερόμενον. μὲν δὲ πρὸς Μήδους, Φαίδωνος ἀρχόντος μετὰ τοῖς Ἀθηνῶσι ἀνδρῶν Πυθία τὰ ὀπείας ἀναλαβὴν ὅσα, καὶ θεμῶν ἐπιμύσας παρ' αὐτοῖς φυλάττειν. ἡ δὲ καὶ λαβὴν ἀπορία, καὶ γνώμην τὸν πάρον, ἀμύξια καὶ χαλεπότητι τῶν ἐνοικιστῶν βαρβάρων. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ Κίμων ἐλὼν τὴν ἰήσον, (ὡς ἐπὶ τοῖς παρὲς ἐκείνους γέγραπται) καὶ φιλοτιμούμενος ἔξαιδρῶν, ἀετῶ πῖνα τόπον βοιωτῶν κέρτονος (ὡς φασὶ) τὰς σῶμα καὶ ἀφαιέλλοις τοῖς ἔνυξι, γαῖα πῖνι τύχη συμφρονησας, ἀέσκαψεν. ἀνέβη δὲ θῆκη τε μεγάλου σώματος, ἀχμῆ τε πρὸς ἀκροῦ χαλκῆ, καὶ ξίφος. κερμαθέντων δὲ τούτων ὑπὸ

C Κίμωνος ὅτι τῆς τείχεως, ἠσθέντες οἱ Ἀθηνῶσι πομπῶς τε λαμπερῶς ἐδέξατο καὶ θυσιῶν, ὡς περ αὐτὸν ἐπὶ μερῶν μεμονοῖς ὁ ἄστυ καὶ κείται μὲν ἐν μέσῃ τῆ πόλει πρὸς τὸν γυμνάσιον. ἔστι δὲ φύξιον οἰκέτας καὶ πᾶσι τοῖς ταπεινότεροις καὶ δεδίοσι κρείττονας, ὡς καὶ τῶ ὀπείας πρὸς ἀκροῦ πῖνος καὶ βοιωτῶν κέρτονος, καὶ πρὸς δεχομένου φιλοτιμῶν τῶν τῶν ταπεινότερων δεήσεις. θυσιῶν δὲ ποιούσιν αὐτῶ τὴν μεγίστην ὀγδοῦν Γυαλαφῶντος, ἐν ἧ μὲν τῶν πῖτων ἐκ Κρήτης ἐπὶ μετῆλθεν. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τῶν ἄλλων ὀδῶν πῖτων αὐτὸν, ἢ ἀφ' ὅ πρὸς τὸν ἐκ Τριζιῶντος ἀφικέσθαι τῆ

D ὀγδοῦν τῶ Ἐκατομβῶντος, ὡς ἰσόρηκε Διόδωρος ὁ ὀπείας τῆς ἢ νομίζοντες ἑτέρου μάλλον ἐκείνῳ πρὸς σῆκιν τὸν ἀειθρῶν τῶτον, ἐκ Ποσειδῶντος γερνέται λεγόμενον. καὶ γὰρ Ποσειδῶνα τῶν ὀδῶν ἡμῶν. ἢ γὰρ ὀδῶν, κύβος ἀπὸ τῶ πῖνου πρὸς οὐσα, καὶ τῶ πρὸς τῶ τετραγώνου διπλασία, ὁ μόνιμον καὶ διεκνήθον οἰκίον ἔχει τῆς τῶ θεοῦ διυάμεως, ὃν Ἀσφάλιον καὶ Γαμήροχον πρὸς νομῶν ζῶν.

P L V T A R C H I
Romulus.

ROMENS Romæ nomen, quod gloria est apud omnes gentes decantatum, haud conuenit inter scriptores, à quo vrbs & qua de causa inuenerit. Sed Pelsagos, quum maiorem partem percurtassent orbis, plurimasq; deuicissent nationes, eam oram quidam authores sunt tenuisse, atque ex suo in armis robore, quod ῥώμῳ Græci vocant, urbem Romam dixisse. Alii, captam Troia, nonnullos profugos, quum naues essent nacti, ad Hetruriam vi ventorum expulso, circa Tyberim amnem anchoras iecisse:

Π Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Υ
Rōmulus.

Ο μέγα τῆς Ῥώμης ὄνομα, καὶ δόξη ἀφ' ὅπου καὶ δι' ἡμῶν αἰτίαι τῆ πόλει γερνέται, οὐχ ὡμολόγηται πρὸς τοῖς συγγραφεύσιν, ἀλλ' οἱ μὲν, Γελασῶντος ὅτι πλείστα τῆς οἰκουμένης πλανηθέντας, ἀνδρῶν τὸν πλείστων κερτήσαντας, αὐτοῖς κερτοκῆσας, καὶ ἀφ' αὐτῶ ἐν τοῖς ὀπλοῖς ῥώμῳ, οὕτως ὀνομάσασαι τὴν πόλιν· οἱ δὲ, Τριζιῶντος ἀλίσκομενος, ἀφ' ὅπου γερνέται ἐπί τοῖς πλοῖσιν ὅτι τῶν τῶν τῶν πῖτων τῆ Τυρρῶντος πρὸς πεσεῖν φερόμενοις, καὶ παρὲς τὸν Θύμβριν πρὸς μὲν ὀρμίσασαι.